

АВЕРЛЕХ

АДВОКАТСЬКЕ ОБ'ЄДНАННЯ

«05» лютого 2019
№ 215

Державне бюро розслідувань
вул. Симона Петлюри, буд. 15, м. Київ,
01032

Заявник: 4-й Президент України
Янукович Віктор Федорович
вул. Єременко, буд. 81, корп. «В»,
м. Ростов-на-Дону, Російська Федерація,
344000

В інтересах якого діють: Адвокати АО «АВЕР ЛЕКС»
Сердюк Віталій Анатолійович
Федоренко Ігор Люсикович
пров. Хрестовий, 2, поверх 5, м. Київ,
01010

ЗАЯВА про вчинення злочину

У публічному судовому процесі у справі №756/4855/17 (кримінальне провадження 1-кп/756/23718) зібрано та оприлюднено матеріали та докази, які містять беззаперечні відомості про вчинення низки кримінальних правопорушень, а саме: створення злочинної організації, у складі якої здійснено незаконне захоплення влади в Україні шляхом організації масових заворушень, групових порушень громадського порядку, антиконституційного державного перевороту, державної зради, вчинення протиправних дій і допущення злочинної бездіяльності, що потягли порушення територіальної цілісності держави - втрату для України Автономної республіки Крим, посягання на життя державного діяча – IV Президента України, умисних вбивств та вчинення з використанням влади та службового становища пособництва в приховуванні вказаних кримінальних правопорушень, тобто злочинів, передбачених ст. ст. 109, 110, 111, 112, 115, 255, 293, 294, 295, 396 КК України, вчинених особами, злочини яких відповідно до ч. 4 ст. 216 КПК України підслідні слідчим Державного бюро розслідувань.

Встановлено, що у лідерів та представників політичних сил, що впродовж 2007-2010 років входили до правлячих коаліцій у Парламенті, зокрема: Турчинова Олександра Валентиновича, Яценюка Арсенія Петровича, Парубія Андрія Володимировича, Авакова Арсена Борисовича, Наливайченка Валентина

Олександровича, Луценка Юрія Віталійовича, Пашинського Сергія Володимировича, Тягнибока Олега Ярославовича та інших осіб, які у вказаний час були пов'язані із діяльністю Парламенту, Уряду України, перебували у його складі, а також обіймали виборні посади, виник злочинний умисел на створення злочинної організації з метою захоплення державної влади в Україні.

При цьому учасники злочинної організації, маючи доступ до сфери державного управління, фінансових потоків, можливість впливу на державні та правоохоронні органи вирішили використати їх у власних інтересах, сформувати групи впливу для дезінформації громадської спільноти з питання Євроінтеграції та розробили план протиправного насильницького захоплення влади з розподілом злочинних ролей між співучасниками.

Внаслідок зміни політичної ситуації у державі в 2010 році, після створення у Верховній Раді України Коаліції стабільності та реформ, вказані особи були вимушені увійти до складу опозиції.

У тому ж році, шляхом проведення всеукраїнських виборів, четвертим Президентом України було обрано Януковича В.Ф.

З огляду на це, у зазначених вище осіб, які внаслідок недостатньої електоральної підтримки Народом України не мали змоги законним політичним шляхом отримати доступ до владних повноважень, виник злочинний умисел шляхом здійснення державного перевороту повернути собі владу в Україні.

Однак усвідомлюючи, що обмеженим колом осіб не вдасться реалізувати власні наміри неконституційної зміни влади, останні вирішили зайняти вичікувальну позицію, дочекатися резонансного приводу, підбурити народ України шляхом масових заворушень, заручитися його підтримкою і після цього силовим способом захопити державну владу в Україні, прикриваючи власні корисливі мотиви нібито з метою захисту інтересів громадян.

У той же час, у 2010 році після інавгурації та складання присяги, Янукович В.Ф. ініціював призначення Верховною Радою України нового Уряду, який, поряд з іншими напрямками, активно проводив євроінтеграційну діяльність, спрямовану на укладення Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом.

Починаючи з 2007 року між Україною і Європейським Союзом велися консультації щодо укладення Угоди про асоціацію.

Реалізуючи євроінтеграційний напрямок розвитку, в жовтні 2010 року на саміті «Україна-ЄС» Урядом було підписано протокол до Угоди про партнерство і співробітництво між Україною та Європейським Союзом, щодо основних принципів участі в програмах ЄС.

В подальшому, **30 березня 2012 року** головами делегацій України та ЄС парафовано Угоду про асоціацію, а **19 липня 2012 року** – Угоду про поглиблену та всеохоплюючу зону вільної торгівлі.

В липні 2012 року Україна та ЄС домовилися про внесення доповнень до Угоди про спрощення візового режиму, а в березні-квітні 2013 року Верховна Рада України та Європарламент ратифікували ці домовленості.

Власне підписання Угоди планувалося на саміті країн «Східного партнерства», який відбувся 28.11.2013 у столиці Литви Вільнюсі. Проте, враховуючи невідповідність на той час окремих положень Угоди інтересам держави і громадян, а також у зв'язку із реальними загрозами виникнення негативних наслідків для багатьох сфер державного регулювання, можливої, як наслідок, економічної та соціальної кризи, - Україною було прийнято рішення відкласти підписання Угоди про асоціацію. Серед загроз, уникнення яких ставилося за мету, у тому числі були наступні: підвищення на 40% тарифів на газ для населення; замороження заробітних плат, пенсій та соціальних виплат; скорочення витрат бюджету приблизно на 1% ВВП; скасування пільгового режиму оподаткування сільськогосподарських товаровиробників. Вказане становило підґрунтя для втрати робочих місць, втрати доходів та зупинки підприємств.

21.11.2013 Кабінетом Міністрів України видано Розпорядження № 905-р, відповідно до якого процес підготовки до укладання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом вирішено призупинити у зв'язку із необхідністю опрацювання комплексу питань економічного спрямування, вирішення яких було необхідне для забезпечення інтересів Держави.

В той же час, прийняття зазначеного рішення у жодному разі не означало відмову України від євроінтеграційного напрямку розвитку та підписання Угоди, а тільки відкладало її на більш пізній строк. Ця позиція була підтверджена Президентом України і представниками країн «Східного партнерства» на саміті у Вільнюсі.

21.11.2013 на площу Майдан Незалежності у місті Києві вийшли люди з прапорами Європейського Союзу, висловлюючи обурення прийнятому рішення Кабміну про призупинення Євроінтеграції.

Дізнавшись про це, члени злочинної організації - Турчинов О.В., Парубій А.В., Яценюк А.П., Аваков А.Б., Наливайченко В.О., Пашинський С.В., Кличко В.В., Тягнибок О.Я., Луценко Ю.В., маючи злочинний умісел на силове захоплення влади в Україні шляхом усунення діючого Президента України, усвідомлюючи можливість використання євроінтеграційного питання як інформаційного підґрунтя для підбурювання населення до протестів, з метою готування та вчинення злочинів, попередньо зорганізувавшись у стійке об'єднання, розробили план і розподілили між собою функції учасників, спрямованих на досягнення кінцевої мети.

Так, злочинний план членів злочинної організації полягав у наступному:

- використовуючи євроінтеграційні прагнення людей, шляхом залучення контрольованих засобів масової інформації, дезінформувати суспільство щодо дійсних намірів діючої української влади відносно Угоди про асоціацію, підбурюваннями зародити у Народу України ненависть до чинної влади і діючого Президента України, захопити ініціативу у протестах та очолити їх, залучити якомога більшу кількість людей, у тому числі не обізнаних із злочинними намірами, і таким чином змусити владу під тиском масових протестів передати повноваження співучасникам;

- у випадку, якщо очолювані масові протести не змусять чинну владу передати повноваження, спровокувати більш радикальні масові заворушення, силові протистояння між протестувальниками та працівниками правоохоронних органів, здійснити захоплення будівель та приміщень державних органів, таким чином шляхом застосування насильства із використанням спеціально пристосованих засобів і вогнепальної зброї спричинити виникнення жертв та поранень серед мирних людей і правоохоронців, що призведе до обурення не лише людей на Майдані, але і загалом усього населення, і за їх задумом, спонукатиме чинну владу під страхом народного гніву передати повноваження;

- у випадку, якщо і цей варіант не призведе до очікуваного результату, залучити озброєні радикально налаштовані групи населення та вчинити вбивство Президента України, після чого, здійснивши тиск на народних депутатів України, переформатувати коаліцію і зайняти владні посади.

Розроблений план був доведений до відома всіх учасників організованої злочинної групи і ті дали свою згоду на спільне скоєння злочинів, домовившись, що по ходу його реалізації будуть змінювати та доповнювати план в залежності від ситуації, яка складатиметься.

Для належної та скоординованої реалізації власного плану, учасники групи розподілили між собою ролі, спрямовані на скоєння злочинів, які полягали у наступному:

- Турчинов О.В., Луценко Ю.В., Кличко В.В., Яценюк А.П., Тягнибок О.Я., використовуючи довіру людей, обґрунтовану їх особистою участю у різних сферах суспільно-політичного життя, повинні були підбурювати людей приєднуватися до протестів, очолити останні, а в подальшому – організувати масові заворушення та силові протистояння, закликати осіб, у тому числі не обізнаних зі злочинними намірами, до участі у них, дезінформувати суспільство стосовно підписання Угоди про асоціацію, викликаючи тим самим ненависть у тому числі до Президента України, та спонукаючи осіб до силових протистоянь з метою захоплення влади у країні. Крім того, усі вказані особи, контролюючи радикально налаштовані групи та організації, повинні

були, у випадку необхідності, організовувати масові заворушення, провокації, конфлікти, вчиняти інші незаконні дії, а у випадку моєї відмови - передати владу у країні, організувати моє вбивство;

- Турчинов О.В., Аваков А.Б., Пашинський С.В., Тягнибок О.Я., Парубій А.В. були наділені також роллю організовувати фінансову та матеріальну підтримку акцій протесту та подальших силових протистоянь, у тому числі за рахунок коштів, отриманих від представників іноземних країн, забезпечувати протестувальників спеціальними засобами, вогнепальною зброєю, організовувати захоплення складів з метою заволодіння зброєю, координувати групи радикально та екстремістськи налаштованих осіб, здатних використовувати вогнепальну зброю, у тому числі проти працівників правоохоронних органів, забезпечувати приєднання їх до протестів, а також ініціювати та контролювати захоплення будівель центральних і місцевих органів державної влади;

- Парубій А.В., Аваков А.Б., Пашинський С.В. були наділені завданнями організувати структуру «Майдану» та підібрати керівників структурних підрозділів, забезпечити чітку ієрархію та дисципліну, з метою безспірного виконання наказів організаторів та співвиконавців злочинів, організувати побут у наметовому містечку, розпорядок дня та роботи, керувати та координувати діяльність озброєних груп «Майдану»;

- Турчинов О.В., Тягнибок О.Я., Кличко В.В., Яценюк А.П. були уповноважені формувати інформаційну політику «Майдану», поширювати його гасла засобами телекомунікаційного зв'язку, у тому числі телевізійними каналами та мережею Інтернет;

- крім того, всі співучасники домовилися здійснювати пошук підтримки у різних регіонах України, у тому числі залучати осіб до протестів, масових заворушень та силових протистоянь в межах останніх.

Мотивом вчинення злочинів учасниками організованої злочинної групи стало те, що всі вони після захоплення влади у країні повинні були зайняти ключові посади в органах державної влади, отримати контроль над правоохоронними і судовими органами з метою забезпечення приховування скоєних ними злочинів та уникнення кримінального покарання, та використовувати надалі владні повноваження для власного збагачення.

Євроінтеграційні прагнення мали поширюватися серед якомога більшої чисельності населення, у зв'язку з чим необхідно було забезпечити проведення належної агітації та поширення відповідних гасел і закликів мітингувальників, що вийшли на Майдан.

Саме тому, діючи з метою реалізації спільного злочинного плану, Луценко Ю.В. 21.11.2013, перебуваючи у місті Києві на площі Майдан Незалежності, в присутності Кличка В.В. закликав осіб, які в той час перебували на площі, залучити до проведення мітингу не менше 100 тисяч родичів, знайомих, друзів. Використовуючи довіру людей, Луценко Ю.В. наголошував на можливості після зібрання достатньої кількості осіб вступити в силове протистояння із працівниками міліції.

Проте навіть не зважаючи на вказані заклики, у період часу з 21 до 30 листопада 2013 року на площі Майдан Незалежності зібралась незначна чисельність протестувальників, яка була недостатньою для збурення силових протистоянь між протестувальниками та правоохоронцями. Відповідно, це позбавляло учасників організованої злочинної групи масової підтримки та перешкоджало реалізації їх плану.

З огляду на це, у невстановленому місці протягом 21-29 листопада 2013 року, члени організованої злочинної групи вирішили розпочати наступний етап злочинного плану, вдаючись до провокації конфлікту, з метою викликати у людей агресивні настрої і під їх тиском силою захопити державну владу в країні.

З цієї метою Пашинський С.В. та Парубій А.В. **29.11.2013** у приміщенні кафе торгівельного центру «Глобус» на площі Майдан Незалежності у місті Києві прийняли рішення із використанням підпорядкованих їм радикально налаштованих осіб спровокувати сутички між мітингувальниками та правоохоронцями, які б спричинили заподіяння тілесних ушкоджень значній кількості присутніх осіб. За задумом, протистояння і заподіяння тілесних ушкоджень мали викликати збурення серед людей, призвести до проведення більш масових протестних акцій, протистоянь з правоохоронними органами та сприяли б захопленню державної влади.

В той же час, Кличко В.В., Яценюк А.П., Тягнибок О.Я., будучи достовірно обізнаними про заплановану провокацію конфлікту, намагаючись залучити якомога більшу кількість протестувальників, 29.11.2013 у місті Києві, поблизу станції метро «Майдан Незалежності» Київського метрополітену проголошували гасла до осіб, присутніх на площі Майдан Незалежності, і використовуючи як привід зупинення процесу підписання Угоди, закликали мітингувальників до силового захоплення центральних органів влади та органів влади по всій країні. Більш того, такі заклики у прямому ефірі центральними та регіональними телеканалами транслювалися на усій території України.

Таким чином, Кличко В.В., Яценюк А.П. і Тягнибок О.Я. підбурювали людей до насильницького захоплення влади, усвідомлюючи, що вчинювані ними дії можуть призвести до людських жертв чи інших тяжких наслідків і умисно бажали настання останніх, оскільки це було складовою частиною їх злочинного плану.

Внаслідок попередньо спланованих дій, в ніч із 29 на 30 листопада 2013 року, близько 4.00 год. у місті Києві, на площі Майдан Незалежності керовані учасниками злочинної групи радикально налаштовані особи спровокували силове протистояння між протестувальниками та працівниками правоохоронних органів, внаслідок якого 84 протестувальники отримали тілесні ушкодження різного ступеню тяжкості.

Ці події викликали значний суспільний резонанс та вихід 30.11.2013 на акції протесту кількох тисяч громадян, які не були обізнані із реальними злочинними намірами співучасників.

Знаходячись на Михайлівській площі у місті Києві поблизу пам'ятника Княгині Ользі, Луценко Ю.В. **30.11.2013** звернувся до присутніх на площі осіб та у прямому ефірі до всього народу України, розпалюючи бажання людей сприяти у насильницькому захопленні влади, оголосив, що мирний мітинг закінчився та розпочалася революція. При цьому він схиляв людей до блокування власними автомобілями 1 та 2 грудня 2013 року будівель Кабінету Міністрів України, Адміністрації Президента України та Верховної Ради України, захоплення будівель, у тому числі органів державної влади, усвідомлюючи при цьому, що вказані протиправні дії загрожують громадському порядку, що тягне за собою кримінальну відповідальність, передбачену **ст. 295 КК України**.

Того ж дня, з метою координації подальших антиурядових мітингів та швидкого і оперативного вирішення поточних питань, опозиційними партіями «Батьківщина», «Удар», «Свобода» було створено організацію із назвою Штаб національного спротиву (далі - Штаб) як єдиний центр із чіткою структурою та підпорядкуванням. Зокрема, до складу Штабу учасники організованої злочинної групи вирішили включити Турчинова О.В. як начальника Штабу, Кличка В.В., Тягнибока О.Я. та Яценюка А.П. як керівників Штабу, Пашинського С.В. - в ролі заступника керівництва Штабу, а також Парубія А.В. як коменданта наметового містечка, та інших осіб, які не входили до складу організованої злочинної групи, однак були обізнані про її злочинні наміри.

З метою належної організації злагодженої діяльності Штабу та влаштування побуту протестувальників, співники вирішили наступного дня організувати захоплення будівель поблизу площі Майдан Незалежності.

Одночасно з цим, 30.11.2013 було розпочато формування загонів «самооборони» Майдану як силової структури Штабу (далі - «Самооборона»), що складалася в основному із націоналістичних і праворадикальних екстремістських угруповань (УНА-УНСО, «Тризуб», «Патріоти України», «Білий Молот», «Воля» та інших).

01.12.2013 близько 12.00 год. на заклики учасників організованої злочинної групи на площу Майдан Незалежності у місті Києві вийшло кілька сотень тисяч громадян, обурених подіями ночі на 30.11.2013.

Внаслідок злагоджених дій радикальних та екстремістських груп спрямованості, які власними діями спонукали до протесту інших громадян, в період часу із 13.00 до 15.00 год. у силовий спосіб було захоплено будівлі Будинку Профспілок та Київської міської Ради, розташовані неподалік площі Майдан Незалежності, цим самим умисно грубо порушено громадський порядок та порушено роботу підприємств, установ і організацій, тобто вчинено злочин, передбачений **ст. 293 КК України**.

Після 16.00 год. 01.12.2013 невстановлені особи, озброєні палицями, бейсбольними бітами та іншими предметами, спеціально пристосованими для нанесення ударів, спровокували чергове силове протистояння між мітингувальниками та правоохоронцями на вулиці Банковій, про що констатовано в публікації інтернет-видання від 01.12.2013 під назвою «У Києві провокатори штурмують адміністрацію Януковича» (додається).

Внаслідок спровокованого конфлікту, тілесні ушкодження різного ступеню тяжкості отримали близько 200 осіб. Вказані масові заворушення, за задумом, мали би викликати ще більшу радикалізацію учасників протестів та залучити до них ще більшу частину громадян.

Крім того, у першій декаді грудня 2013 року були створені регіональні штаби силового спротиву в Ужгороді, Івано-Франківську, Хмельницькому, Чернівцях, Житомирі, Вінниці, Черкасах, Чернігові, Рівному та інших обласних центрах України, головним завданням яких була організація масових заворушень у регіонах України та сприяння учасникам організованої злочинної групи у захопленні ними державної влади. Поширення ідей Майдану по інших регіонах України мало би, за задумом, спричинити ескалацію конфлікту із діючою владою, тим самим змусивши під тиском скласти повноваження на користь опозиції.

Впродовж періоду із 1 грудня 2013 року до 19 січня 2014 року у центральній частині міста Києва продовжували точитися координовані співучасниками антиурядові протести, що подекуди посилювалися та переростали у сутички між протестувальниками та працівниками правоохоронних органів, супроводжувалися захопленням адміністративних будівель і державних органів, погромами, підпалами, знищенням майна, а також наданням збройного опору представникам влади.

Разом з цим, протягом цього періоду часу співучасникам не вдалося реалізувати свій злочинний план, оскільки Янукович В.Ф. продовжував виконувати свої конституційні обов'язки. З метою врегулювання конфлікту 19.12.2013 був прийнятий Закон України «Про усунення негативних наслідків та недопущення переслідування та покарання осіб з приводу подій, які мали місце під час проведення мирних зібрань» №712-VII.

Маючи намір пожвавити протести, **19.01.2014** за умисними закликами учасників організованої злочинної групи, які усвідомлювали, що їх дії містять склад злочину, передбаченого **ст. 295 КК України**, розпочалася хода до будівлі Верховної Ради України, яка, відповідно до їх намірів, мала би закінчитися сутичками між протестувальниками та правоохоронцями і заподіянням тілесних ушкоджень максимальній кількості осіб.

По маршруту організованої співучасниками ходи, а саме біля стадіону «Динамо» імені В. Лобановського, за втручання підконтрольних радикально налаштованих осіб, відбулися численні зіткнення із працівниками міліції, в ході яких тілесні ушкодження різного ступеню тяжкості отримали кілька десятків протестувальників і працівники правоохоронних органів.

Аналогічні події відбулись в обласних центрах Західної України.

Після зіткнень з правоохоронними органами, які відбулися 19.01.2014 у місті Києві на площі Майдан Незалежності, Кличко В.В. у прямому ефірі звернувся до Президента України із погрозою не повторювати шлях Президента Румунської соціалістичної республіки Н. Чаушеску та очільника Лівії М. Каддафі, очевидно натякаючи при цьому на їх вбивства у ході революцій.

Про можливе існування плану «Чаушеску» показав Кравчук Л.М., який наголосив, що у лютому 2014 року, незадовго до розстрілів на «Майдані», йому неодноразово телефонували незнайомі люди із Хмельницької та Черкаської областей і повідомляли про нібито створену групу вбивць із назвою «група Чаушеску», яка здійснювала підготовку до цього вбивства.

20.01.2014 на вул. Грушевського в місті Києві, поблизу стадіону «Динамо» імені В. Лобановського, Луценко Ю.В., усвідомлюючи, що його слова транслюються у прямому ефірі по всій території України, умисно заявив, що підтримує насильство, яке відбулося напередодні на вулиці Грушевського і закликав до посилення масових заворушень, підкреслюючи, що на Майдані має бути максимальна кількість громадян, а також сповістив, що із регіонів України на їх заклики додатково прибувають люди.

Упродовж часу із 20 січня до 18 лютого 2014 року у центральній частині міста Києва в результаті силового опору учасниками організованої злочинної групи було організовано захоплення ряду будівель у місті Києві, зокрема будівлі готелю «Україна», Українського Дому, Національної музичної академії України ім. П.І. Чайковського (Консерваторії), Міністерства енергетики та вугільної промисловості України, Міністерства юстиції України, Міністерства аграрної політики та промисловості України та інших будівель, що підтверджується в публікаціях інтернет-видань під назвами «Мітингувальники без опору захопили Жовтневий палац», «Мітингувальники штурмують Український дім», «Революція Україна Київ

штурм Українського дому 26.01.2014», «Під час штурму Українського дому постраждали двоє правоохоронців - МВС», «Мітингувальники захопили будівлю Мініенергетики», «Радикально налаштовані мітингувальники зайняли будівлю Міністерства юстиції України» (додаються).

За подібним сценарієм та за вказівкою співучасників, за координацією Штабу національного спротиву, було захоплено будівлі обласних державних адміністрацій, зокрема 23.01.2014 – Львівської ОДА, 24.01.2014 – Хмельницької, Тернопільської, Івано-Франківської, Рівненської ОДА, 25.01.2014 – Вінницької ОДА, 26.01.2014 – Дніпропетровської, Запорізької, Чернігівської ОДА, що підтверджується відповідними публікаціями в інтернет-виданнях від 23-26 січня 2014 року із назвами «Карта захоплення обласних адміністрацій в Україні», «Львівська ОДА «захоплена», барикаду встановлено», «Львів'яни захопили будівлю облдержадміністрації» (додаються).

У м. Тернополі та м. Ужгороді вже 18-19 лютого 2014 року мали місце чергові активні заворушення, здійснювані на виконання вказівки учасників організованої групи, які мали на меті розширити географічно власні позиції. Про це вказують публікації та відеозаписи в інтернет-виданнях від 18-19 лютого 2014 року із назвами «Захоплення ОДА в Ужгороді 19.02.2014», «У Тернополі мітингувальники розтрошили ОДА, міліцію, прокуратуру, СБУ та ДАІ», «Тернопіль, «20 хвилин»: штурм обласної прокуратури», «У Тернополі мітингувальники взяли ОДА, МВС та прокуратуру», «Штурм Тернопільської ОДА, 18 лютого 2014» (додаються).

Однак, незважаючи на блокування роботи державних адміністрацій майже половини областей України, порушення роботи останніх, зростання занепокоєння серед населення щодо ситуації в країні, планомірного тиску на представників діючої влади, Янукович В.Ф. продовжував виконувати свої конституційні обов'язки та йти у відставку наміру не мав, більше того, намагався будь-що відновити стабільність в країні, що означало знову ж таки, неспроможність досягнення ключової мети організованої злочинної групи осіб.

У зв'язку з чим, ними було досягнуто домовленості щодо втілення чергового етапу розробленого плану, а саме: захоплення зброї та її використання на Майдані, тим самим обумовити вбивства та насильство серед протестувальників. Пролиття крові означало не просто резонанс на увесь світ, але і засудження діючої влади за злочини проти мирного населення, появу озлоблення серед суспільства.

Про те, що опозиція, яка вдалася до злочинного захоплення влади, мала підтримку на міжнародному рівні засвідчує той факт, що 07.02.2014 у мережі Інтернет був опублікований аудіозапис телефонної розмови Джеффри Пайетта та Вікторії Нуланд, на якому вони відкрито обговорювали майбутнє призначення представників опозиції на офіційні посади в Україні і розподіл ролей серед опозиціонерів. Так, під час діалогу В. Нуланд говорить про те, що «Кличко не повинен бути в уряді» і що «Яценюк

являється «підходящою особою». Д. Пайетт стверджує, що з Тягнибоком та «його хлопцями» будуть «проблеми».

У зв'язку з чим, маючи намір якомога швидше реалізувати черговий етап плану, **12-16 лютого 2014 року**, на виконання вказівки співучасників, було вчинено підпал та спробу захоплення будівель Оболонського і Печерського районних управлінь ГУ МВС України в місті Києві. Однак, досягнути бажаного результату і заволодіти зброєю їм не вдалося, з огляду на концентрацію на той час по території міста Києва значних сил правоохоронців, у тому числі відряджених з інших регіонів України для охорони урядових і владних будівель та правопорядку.

Парубій А.В. та Пашинський С.В., визнаючи, що без отримання вогнепальної зброї реалізація чергового етапу плану не видається за можливим, скоординувавши в регіонах осіб, які переслідували цілі, відмінні від учасників групи, організували захоплення збройних складів правоохоронних органів на території західних областей України, де на їх думку, було вірогідніше реалізувати план, з огляду на більш негативне ставлення людей до чинної влади, внаслідок їх попереднього підбурювання.

Саме тому, за вказівкою Парубія А.В., Пашинського С.В. та інших учасників організованої групи, протягом **18-20 лютого 2014 року** було вчинено підпали та напади на збройні склади органів внутрішніх справ та Служби безпеки України у Львівській, Тернопільській, Волинській та Рівненській областях, містах Тернополі та Львові, за результатами яких вдалося заволодіти вогнепальною зброєю.

Факт захоплення будівель органів внутрішніх справ України на території Західної України та викрадання боєприпасів, зброї та військового спорядження підтверджується листом Національної поліції України №14ад/25/7-2017 від **21.07.2017** про напади 18-19 лютого 2014 року та заволодіння вогнепальною зброєю (1225 од.), боєприпасами (6921 шт.) із будівель органів внутрішніх справ Львівської області; про напади 19-20 лютого 2014 року та заволодіння вогнепальною зброєю (12 од.), боєприпасами (понад 700 од.), тротилу, гранат (понад 50 од.) та спецзасобів із органів внутрішніх справ Тернопільської області. Те, що управління МВС України у західних областях України захоплювалися і з них було викрадено вогнепальну зброю, підтвердив свідок Шуляк С.М., який на кінець 2013 року – початок 2014 року обіймав посаду командувача внутрішніми військами МВС України.

Частину захопленої зброї та боєприпасів невстановлені особи, які діяли за вказівкою учасників організованої групи, залишили у себе, для використання у ході масових заворушень в обласних центрах, а решту перевезли до міста Києва для використання під час масових протистоянь.

18.02.2014 впродовж усього дня у центральній частині міста Києва тривали масові заворушення і заколоти, спровоковані діями учасників організованої групи, які

супроводжувалися застосуванням підконтрольними їм радикально та екстремістськи настроєними демонстрантами вогнепальної зброї, палиць, бейсбольних біт, каміння, «коктейлів Молотова», інших предметів, спеціально пристосованих для нанесення ударів. Мета, що стояла за такими діями - вчинення вбивств та заподіяння тілесних ушкодження максимальній кількості осіб, як з боку протестувальників, у тому числі мирних, так і з боку правоохоронців, що, за задумом, мало би ще більше загострити невдоволення чинною владою та спровокувати людей на насильницькі дії відносно правоохоронців, представників провладних політичних сил і вищих посадових осіб держави, у тому числі Президента України.

Близько **08.30 год. 18.02.2014** Тягнибок О.Я., достеменно знаючи про те, що усі урядові та владні будівлі, які знаходяться у центральній частині міста Києва перебувають під охороною працівників правоохоронних органів, які зобов'язані охороняти правопорядок та припиняти злочинні дії, спрямовані на захоплення будівель, а також умисно, маючи за мету заподіяння тілесних ушкоджень максимальній кількості осіб шляхом провокацій, використовуючи підконтрольних йому та іншим співучасникам озброєних осіб, закликав своїх прибічників та присутніх на площі Майдан Незалежності осіб вирушити до будівлі Верховної Ради України, щоб примусити народних депутатів України до прийняття необхідних для реалізації злочинного плану Законів.

Так, під час «мирного наступу», а по суті масового заворушення, радикально налаштовані особи атакували міліцейське оточення, розбили і підпалили легкові та вантажні автомобілі, вривалися в приміщення, спалювали автомобільні шини, кидали каміння та «коктейлі «Молотова» в правоохоронців, чинили інші протиправні дії під розпалом наростаючого невдоволення та підбурювання спеціально скоординованих і підготовлених осіб.

Більше того, по маршруту руху колони, на вулиці Грушевського з боку Європейської площі, а також на вулиці Грушевського з боку станції Київського метрополітену «Арсенал» поблизу Маріїнського парку, відбулись сутички, у тому числі із використанням вогнепальної зброї між учасниками ходи та правоохоронцями, в результаті яких вчинені вбивства та заподіяні тілесні ушкодження різного ступеню тяжкості особам із обох сторін.

У той же день, маючи на меті ще більше активізувати протистояння, Тягнибок О.Я., діючи з метою залякування народних депутатів України із числа провладної коаліції, що, згідно плану, спричинило би переформатування коаліції і втрату чинним Президентом України підтримки Парламенту України, діючи спільно із підконтрольними озброєними особами, скоординував процес захоплення будівлі на вулиці Липській у місті Києві, де знаходився центральний офіс «Партії Регіонів», а також знищення майна партії. Під час вказаного протиправного захоплення загинув

один зі співробітників офісного приміщення, що підтверджується відеозаписами та публікаціями в інтернет-виданнях від 18.02.2014 під назвами «Мітингувальники підпалили офіс Партії Регіонів в урядовому кварталі», «Штурм офісу Партії Регіонів. 18.02.2014» та «Штурм офісу Партії регіонів в Києві. Євромайдан 18.02.2014», «Захоплення центрального офісу ПР у Києві, 18.02.2014, продовження», а також показаннями Сенченка А.В.

Загалом, впродовж **18.02.2014** в результаті злочинних дій учасників організованої злочинної групи, в ході організованих ними повстань та заворушень, було вбито **31 особу** та поранено **395 осіб** із числа учасників протестів та правоохоронців, що охоплювалося спільним умислом членів організованої злочинної групи, та у подальшому використовувалося ними для посилення масових заворушень.

19.02.2014 на вулицях, прилеглих до площі Майдан Незалежності, самому Майдані та інших вулицях центральної частини міста Києва тривали спровоковані та координовані масові заворушення, силові та збройні конфлікти, мали місце випадки мародерства та пошкодження майна, у результаті яких протягом цього дня було вбито більше 10 осіб, поранено кілька десятків осіб з обох сторін.

19.02.2014 Луценко Ю.В. підтвердив факт незаконного захоплення зброї, коли перебуваючи на площі Майдан Незалежності у місті Києві, усвідомлюючи, що його промова транслюється на усю територію України, закликав присутніх до силових протистоянь із правоохоронцями. При цьому Луценко Ю.В., вочевидь маючи за мету здійснити тиск на працівників міліції та змусити порушити наданий їм наказ, повідомив, що в ніч на 20.02.2014 вони організують доставку у місто Київ вогнепальної зброї та закликав застосовувати її до працівників правоохоронних органів. Мова йшла про захоплену у регіональних правоохоронних органах зброю, що підтверджується згаданим вище листом Національної поліції України №14ад/25/7-2017 від 21.07.2017.

В свою чергу, Службою безпеки України 19.02.2014 було розпочато досудове розслідування за фактами вчинення членами організованої злочинної групи умисних дій, спрямованих на силове захоплення влади в країні, на що вказує публікація в інтернет-виданні «Українська правда» від 19.02.2014 із назвою «СБУ звинуватила «окремих політиків» у спробі захоплення державної влади» (додається). Вочевидь, даний факт став черговою передумовою ескалації конфлікту 20.02.2018.

З метою унеможливлення подальшого кровопролиття, Янукович В.Ф. особисто вів перемови з лідерами опозиції. **О 5 год.30 хв. 19.02.2014** Президент України заявив, що силового вирішення конфлікту не буде і зазначив, що підтримує шлях переговорів та мирного вирішення конфлікту, закликав лідерів опозиції засудити застосування вогнепальної зброї.

З огляду на це, учасники організованої злочинної групи, зрозумівши, що їх незаконна діяльність викрита і існує реальна загроза притягнення до кримінальної відповідальності за вчинені діяння, прийняли рішення спровокувати попередньо спланований силовий конфлікт вже **20.02.2014**, радикалізувати свій злочинний план та вчинити масові вбивства з допомогою залучених попередньо іноземних громадян і захопленої в органах внутрішніх справ зброї.

Враховуючи те, що попередні антиурядові акції та протести, заколоти та сутички не призвели до кінцевої мети, виникла необхідність максимально радикалізувати протистояння, шляхом вчинення масового насильства та вбивств на Майдані. Співучасники осягали, що це не просто злочин проти конкретних осіб, це злочин перед усім українським народом, у зв'язку з чим вони усвідомлювали відповідальність, яку мають понести за особливо тяжкі наслідки.

Проте корисливий мотив виявився більш значимим, аніж подальша доля народу, у зв'язку з чим Парубій А.В. та Пашинський С.В., діючи спільно з іншими учасниками організованої злочинної групи, ще попередньо віднайшли осіб, які погодилися за грошову винагороду у сумі від 1 до 5 тис. доларів США кожен, спільно із ними вчинити одночасні вбивства мирних протестувальників та правоохоронців, із використанням захопленої попередньо вогнепальної зброї (у тому числі снайперської) і спровокувати таким чином людські жертви з обох сторін. Лише такий крок, за їх задумом, під страхом тиску та засудження народом України, якому засобами масової інформації висвітлять події у «вигідному» контексті, змусив би Президента України подати у відставку.

З метою приховання обставин власного злочинного плану і намірів від українського народу та міжнародних спостерігачів і гарантів, Парубій А.В. та Пашинський С.В. **18.02.2014** умисно залучили до скоєння злочинів саме іноземних громадян Грузії, зокрема Нергадзе К.Ж. та Ревазішвілі О.В., а також громадян Литви та Польщі, забезпечивши їх зброєю та розмістивши у заздальгідь захоплених будівлях Національної музичної академії України ім. П.І. Чайковського (Консерваторії) та готелю «Україна», розташованих неподалік площі Майдан Незалежності. За такого розташування провокаторів, обидві сторони конфлікту мали би за задумом перебувати на лінії вогню, що полегшить скоєння злочинів.

Підготувавши план та провівши детальний інструктаж із співвиконавцями, усвідомлюючи протиправність своїх дій, особливо тяжкі наслідки, які виникнуть внаслідок цього, Парубій А.В. та Пашинський С.В. умисно взяли на себе підготовку та координацію скоєнням вбивств.

19.02.2014 Парубій А.В. та Пашинський С.В., залучивши до своєї незаконної діяльності лідера одного із озброєних підрозділів «Майдану» Парасюка В.З., у невстановленому місці зустрілися із співвиконавцями – іноземними громадянами та провели інструктаж, відповідно до якого, вказані особи **20.02.2014** за наданою їм

командою, у визначений співучасниками час, дислокуючись у будівлях Національної музичної академії України ім. П.І. Чайковського (Консерваторії) та готелю «Україна», розташованих неподалік площі Майдан Незалежності, повинні одночасно протягом 20 хвилин вести прицільний вогонь із вогнепальної зброї по протестувальниках та працівниках міліції, спричинивши якомога більшу кількість загиблих та поранених людей з обох сторін. При цьому Пашинський С.В., Парубій А.В. та Парасюк В.З. вирішили зайняти позиції поряд з іноземцями, з метою особистого скоєння злочинів та здійснення керівництва і координації їх дій. Трьома відеозаписами підтверджується те, що в період часу із 18 до 20 лютого 2014 року у місті Києві, поблизу площі Майдан Незалежності, перебували підшукані учасниками організованої злочинної групи іноземці, які із використанням захопленої раніше на складах вогнепальної зброї, провокували конфлікти між сторонами протистоянь, вчиняли вбивства осіб з обох сторін, заподіювали вогнепальні поранення учасникам протистоянь.

20.02.2014 вже з 7 години ранку розпочалися обстріли правоохоронців на Майдані. Першочергово постріли здійснювалися із будівлі Консерваторії, яка контролювалась на той час виключно протестувальниками. Відступаючи із сектору обстрілу, співробітники Внутрішніх військ були заблоковані в Жовтневому палаці. Протестувальники захопили декількох співробітників Внутрішніх військ та МВС у полон. З метою евакуації бійців Внутрішніх військ, на вулицю Інститутську вирушила спеціальна рота спецпідрозділу МВС «Беркут», яка забезпечувала відхід заблокованих співробітників Внутрішніх військ. Після їх евакуації спецрота «Беркута» відійшла від Майдану.

Близько **8 год. 15 хв.** Пашинський С.В., перебуваючи із підпорядкованою йому групою невстановлених озброєних осіб в будівлі Національної музичної академії України ім. П.І. Чайковського (Консерваторії), та Парубій А.В., перебуваючи із своєю групою у будівлі готелю «Україна», одночасно віддали підпорядкованим їм групам стрільків наказ здійснювати постріли із автоматичної та снайперської вогнепальної зброї по особах із числа протестувальників, які перебували в периметрі «Майдану» і на прилеглих «барикадах», та по працівниках міліції, які перебували на вулиці Інститутській у місті Києві. Те, що снайпери вели вогонь 20.02.2014 саме з будівель Консерваторії та готелю «Україна», підтвердив також власними показаннями свідок Шуляк С.М.

Одночасно із цим прибічники учасників організованої злочинної групи, які перебували на «Майдані», у тому числі їх співучасники, озброєні вогнепальною зброєю, за закликом Турчинова О.В., Кличка В.В., Яценюка А.П., пішли на штурм працівників правоохоронних органів на вулиці Інститутській.

О **10 год. 40 хв.** було терміново розпочато евакуацію держслужбовців Кабінету Міністрів України.

Вказані сутички та дії стрілків, організовані та скоординовані учасниками організованої злочинної групи, загалом призвели до загибелі понад 50 осіб та поранення декількох десятків осіб з обох сторін.

Стрілки, очолювані Пашинським С.В. та Парубієм А.В., які спільно протягом 20 хвилин вели вогонь із вогнепальної зброї, завершивши стрільбу, разом зі зброєю покинули місця злочину.

Громадяни Грузії Нергадзе Коба Жорж'євич, 16.10.1977 р.н., та Ревазішвілі Олександр Віталійович, 21.12.1975 р.н., наданими відомостями підтвердили вищеописану хронологію розвитку подій та причетність окремих членів організованої злочинної групи осіб до кровопролиття на Майдані.

У відповідності до даних, наданих ГУ МВС України у місті Києві, згідно листа №12/5 від листопада 2014 року, впродовж **18-20 лютого 2014 року** від рук підконтрольних учасникам організованої злочинної групи осіб загинули 13 працівників міліції, у тому числі від вогнепальної зброї.

Доктор філософських наук Школи політичних досліджень Оттавського Університету (Канада) І. Качановський у своєму дослідженні дійшов висновку про те, що масові заворушення в Україні у вказаний період часу спровоковані саме учасниками організованої злочинної групи з метою насильницького захоплення влади у країні та усунення Президента України від влади у неконституційний спосіб. З цією метою, на думку вченого, співучасники організовували та спрямовували масові заворушення, із використанням підконтрольних осіб та вогнепальної зброї, провокували конфлікти, які спричинили масові жертви та тілесні ушкодження.

Янукович В.Ф. впродовж усього часу, з початку дестабілізації ситуації у країні, вживав заходи щодо врегулювання ситуації мирним шляхом. З цією метою ним було проведено значну кількість різноманітних заходів, у тому числі і зустрічей, і перемовин зі співниками, що організували масові заворушення та спровокували дестабілізацію та політичну кризу в Україні.

Проте так звані лідери опозиції взяті на себе зобов'язання під час таких переговорів не виконували та зривали всі мирні ініціативи влади. Натомість, ними вчинялися дії, направлені на ескалацію насильства та заклики до протистояння і розколу між громадянами України.

Учасники організованої групи, які поставили собі на меті незаконне захоплення влади, не здатні були відмовитися від своїх злочинних намірів, і єдиним засобом вирішення питання мирним, політичним, переговорним шляхом було залучення представників Європейського Союзу та отримання від них гарантій щодо виконання мирних домовленостей.

Саме тому у другій половині лютого 2014 року Януковичем В.Ф. було організовано переговорний процес, за участю представників урядів Республіки Польщі, Французької Республіки та Федеративної республіки Німеччини, з метою затвердження та виконання умов мирного вирішення конфліктної ситуації в Україні.

Як зазначалося вище, саме зранку **20.02.2014** було призначено зустріч в Адміністрації Президента України міністрів закордонних справ зазначених країн, з Президентом України та представниками злочинної організованої групи, зокрема Яценюком А.П., Кличком В.В. та Тягнибоком О.Я., які в свою чергу виступали в статусі лідерів опозиції, для остаточного узгодження та затвердження умов Угоди про врегулювання політичної кризи в Україні, яка мала б поставити крапку насиллю та безладу у державі, та повернути країну у мирне русло.

І саме в цей день співучасники, розуміючи, що підписання такої угоди унеможливить реалізацію їх плану на насильницьке захоплення влади у країні, організували та здійснили масові розстріли громадян України, як з боку протестувальників, так і з боку представників правоохоронних органів. Метою організаторів злочину була ще більша радикалізація протестних настроїв людей, що були під їх впливом, максимальна ескалація насилля та недопущення підписання Угоди про мирне врегулювання конфлікту і переведення його у політичну та правову площину.

Незважаючи на це, 20-21 лютого 2014 року, за особистої участі Президента України, а також міністрів закордонних справ Польщі, Франції та Німеччини, було затверджено умови Угоди про мирне врегулювання кризи та призначено час її підписання – на 12 годину 21 лютого 2014 року.

О **10.00 год. 21.02.2014** було розпочато засідання Верховної Ради України та Голова Рибак В. підписав Постанову ВРУ №740-VII «Про засудження застосування насильства, що призвело до загибелі людей», у відповідності до якої категорично засуджено усі вияви насильства, що призвели до загибелі, поранень та каліцтв людей, їх тортур і катування, що відносяться до категорії тяжких та особливо тяжких злочинів, а також постановлено Кабінету Міністрів України, Службі безпеки України, Міністерству внутрішніх справ України, Міністерству оборони України та підпорядкованим їм військовим та воєнізованим формуванням негайно припинити та не допускати надалі застосування сили, заборонити використання будь-яких видів зброї та спеціальних засобів проти учасників акцій протесту.

Вже о **14.00 год.** на підставі Постанови ВРУ №740-VII було розпочато відведення працівників МВС з урядового кварталу та розблокування ДАІ під'їздів до м. Києва.

О 16.00 год. 21.02.2014 року «Угода про врегулювання кризи в Україні» була підписана її сторонами - Президентом України, учасниками організованої злочинної групи Кличком В.В., Яценюком А.П., Тягнибоком О.Я., а також міжнародними гарантами Р. Сікорським, Ф.-В. Штайнмаєром, Е. Фурн'є.

Відповідно до умов Угоди, сторони домовилися здійснити ряд кроків, спрямованих на врегулювання ситуації, зокрема: розслідування нещодавніх актів насильства буде проведено під спільним моніторингом влади, опозиції та Ради Європи; про утримання від застосування силових заходів; про здачу незаконної зброї протягом 24 годин в органи Міністерства внутрішніх справ України. Заради миру та припинення насильства, Президент України пішов на максимальні поступки, у тому числі і відновлення дії Конституції України 2004 року, завершення конституційної реформи до вересня 2014 року, та на умову проведення дострокових виборів Президента України не пізніше грудня 2014 року.

Негайно після підписання Угоди з боку Президента України та Уряду почалося її виконання.

Зокрема, о 16.00 год. 21.02.2014 року після підписання Угоди про врегулювання кризи було розпочато виведення правоохоронців з урядового кварталу. О 16 год. 53 хв. ВРУ прийнято Закон України «Про відновлення дії окремих положень Конституції України» №742-VII, а о 17 год. 01 хв. - Закон України «Про недопущення переслідування та покарання осіб з приводу подій, які мали місце під час проведення мирних зібрань» №743-VII, що підтверджується стенограмою ВРУ.

Таким чином, добросовісно ставлячись до укладеної Угоди та виконання її умов, забезпечивши зі свого боку голосування у Парламенті за відновлення дії Конституції України 2004 року та виведення правоохоронців з центру м. Києва, Янукович В.Ф. продовжував виконувати свої повноваження як Президент України і 21.02.2014 гвинтокрилом вилетів із задалегідь спланованою робочою поїздкою до Харківської, Донецької областей та АР Крим, очікуючи від іншої сторони Угоди про врегулювання кризи в Україні аналогічно виконання умов про розблокування державних установ, здачу незаконно захопленої зброї та сприяння відновленню правопорядку.

Про впевненість щодо реальних можливостей врегулювати кризову ситуацію в країні шляхом підписання Угоди та виконання її умов, а також про те, що Президент України виконав ту її частину, що була покладена на нього, показали ряд допитаних свідків, у тому числі Добкін М.М., Герман А.В., Кобзар К.М., Кожара Л.О. та інші.

Однак, учасники організованої злочинної групи не мали наміру виконувати Угоду після її підписання, оскільки досягнуті домовленості перешкоджали б реалізації їх спільного злочинного плану, який полягав у негайному усуненні Президента

України від виконання конституційних повноважень та одночасному захопленні влади співучасниками.

Це підтверджується тим, що вже **21.02.2014**, в день підписання Угоди, керовані Парубієм А.В. представники незаконного озброєного формування - «Самооборони Майдану», скориставшись відведенням правоохоронців з урядового кварталу м. Києва, заблокували та захопили будівлі найважливіших державних установ.

О **19 год. 54 хв.** 21.02.2014 в ефірі «5 каналу» Парубій А.В. заявив про намір протягом найближчого часу взяти під контроль протестувальників урядовий квартал.

Вже о **20 год. 23 хв.** у місті Києві, на площі Майдан Незалежності, у присутності декількох десятків тисяч громадян залучений учасниками організованої злочинної групи до протиправної діяльності Парасюк В.З., у присутності Кличка В.В., Тягнибока О.Я. та інших їх співучасників, діючи під їх керівництвом, у прямому ефірі, який трансливався на всю територію України, висловив категоричну вимогу Януковичу В.Ф. у строк до 10.00 год. наступного дня подати заяву про складення повноважень, погрожуючи у випадку невиконання його вимоги разом із своїм бойовим підрозділом, озброєним вогнепальною зброєю, штурмувати Адміністрацію Президента України та вбити четвертого Президента України.

О **20.55 год.** Ярош Д.А. заявив про намір «Правого сектору» на продовження революції.

Станом на **23 год. 21.02.2014** були захоплені та перебували під контролем членів організованої злочинної групи будівлі Парламенту, Адміністрації Президента, Уряду, Міністерства внутрішніх справ, та інших урядових установ. Тобто, урядовий квартал опинився повністю під контролем протестувальників. Внаслідок цього була зруйнована вертикаль керування державою.

Парубій А.В. вже 21-22 лютого у публічних виступах та інтерв'ю ЗМІ проголошував, що учасники організованих ними масових заворушень повністю контролюють Київ, взяли під контроль увесь урядовий квартал та бойові підрозділи «Майдану» знаходяться у будівлі Верховної Ради України та біля будівель Адміністрації Президента України і Кабінету Міністрів України. З його ж слів, «Правий сектор» взяв під контроль будівлю Парламенту, а ще один бойовий підрозділ «Майдану» тримає під контролем Міністерство внутрішніх справ України. Також він заявляв про те, що вибори Президента України відбудуться впродовж 2-3 місяців, тобто не у грудні 2014 року, як встановлено Угодою, чим вкотре підкреслив небажання опозиції виконувати взятую на себе частину зобов'язань згідно Угоди.

У зв'язку з чим, незаконна зброя не була здана жодним представником прихильників опозиції. Замість об'єктивного розслідування вбивств на «Майдані»,

членам організованої злочинної групи було ініційовано та під тиском на народних депутатів забезпечено прийняття Закону України «Про недопущення переслідування та покарання осіб з приводу подій, які мали місце під час проведення мирних зібрань, та визнання такими, що втратили чинність, деяких законів України» №743-VII, який заборонив розслідування та притягнення до кримінальної відповідальності осіб, що вчиняли насильство під час масових на Майдані Незалежності та виступали проти правоохоронних органів. Саме таким способом вони організували убезпечення себе від притягнення до кримінальної відповідальності за організацію масових вбивств.

Цим вкотре підтверджується, що учасники організованої злочинної групи не мали наміру виконувати підписану Угоду, зброю не склали і продовжували захоплювати урядові та владні будівлі, намагаючись будь-що реалізувати свій злочинний план, спрямований на негайне насильницьке захоплення влади в Україні.

Зважаючи на що, того ж дня, 21.02.2014 було розпочато реалізацію наступного етапу злочинного плану – організацію вбивства Януковича В.Ф. Так, невстановлена особа, проінформована про підготовку заходів по ліквідації Президента України під назвою «План Чаушеску», попередила про це Першого президента України Кравчука Л.М., надані відомості якого долучено до матеріалів справ, але судом відмовлено у задоволенні клопотання про проведення допиту останнього, з метою приховування зазначеного злочину.

Реалізуючи злочинний умисел на безумовне захоплення влади в Україні, учасники злочинної організації, використовуючи підконтрольні їм незаконні озброєні формування, відомі як «Самооборона Майдану» та «Правий сектор», 20-22 лютого 2014 року фактично захопили та взяли під свій контроль будівлю Парламенту, встановили свій порядок пропуску народних депутатів та інших осіб до зазначеної будівлі та вчинили показові акти насилля до народних депутатів непідконтрольних їм політичних сил, які відмовлялися їх підтримувати у діях, спрямованих на здійснення державного перевороту та незаконної зміни влади у країні.

Щодо іншої частини депутатів, не підконтрольних членам злочинного угруповання, були застосовані обіцянки надання преференцій та гарантій недоторканості особистої та у сферах бізнесу, в обмін на голосування за ініціативи, що сприятимуть здійсненню державного перевороту і захопленню влади.

У зв'язку з вказаним, вже орієнтовно о **12 год. 20 хв. опівночі 22.02.2014**, урядовий квартал повністю опинився під контролем опозиції, що фактично відкривало їм ще більше можливостей для реалізації свого злочинного плану.

Користуючись незаконним тиском на народних депутатів, побоюванням останніх за власне життя і здоров'я, яке було викликане масовим застосуванням

вогнепальної зброї, погрозами про розправу, побиттям кількох народних депутатів, та обіцянками преференцій, учасники організованої злочинної групи прийняли рішення про використання Парламенту України для здійснення державного перевороту шляхом проведення через нього з порушенням законодавства та Регламенту необхідних рішень про надання членам організованої групи владних повноважень.

Так, **22.02.2014**, близько 10.00 год. у сесійній залі будівлі Верховної Ради України за адресою: місто Київ, вул. Грушевського, 5, та під час засідання сесії, діючи в неконституційний спосіб з метою захоплення влади в Україні, учасники організованої злочинної групи Турчинов О.В., Тягнибок О.Я., Кличко В.В., Яценюк А.П., Парубій А.В., виконуючи відведену їм роль та достеменно знаючи про те, що Президент України знаходився на території міста Харкова у службовому відрядженні, ввели в оману присутніх народних депутатів України, що місцезнаходження останнього невідоме.

Одночасно з цим, внаслідок незаконного тиску та впливу на Голову Верховної Ради України Рибак В.В., члени злочинного угруповання отримали від нього заяву про складення повноважень. При цьому їм було достовірно відомо, що народні депутати підконтрольних політичних сил та ті, які були піддані незаконному впливу, проголосують саме за того кандидата на цю посаду, який буде призначений членами організованої групи.

Так, згідно розподілу ролей у антиконституційному захопленні влади, посаду Голови Парламенту мав отримати Турчинов О.В., і в свою чергу, користуючись владними повноваженнями, сприяти отриманню повного контролю над Парламентом, щоб використовувати його як інструмент подальшого захоплення і утримання влади.

З урахуванням зазначеного, співучасниками було забезпечено прийняття Верховною Радою України постанов про відкликання з посади Голови Парламенту Рибак В.В. та призначення Турчинова О.В. Головою Верховної Ради України.

В подальшому, розуміючи, що станом на **17 год. 22.02.2014** злочинний план фізичної ліквідації всенародно обраного повноважного Президента України здійснити не вдалося, а наявність останнього перешкоджала захопленню влади та отриманню повного контролю над країною, члени організованої злочинної групи доручили Турчинову О.В. та Яценюку А.П. забезпечити всупереч ст.108 Конституції України, отримання акта Парламенту, спираючись на який можливо нівелювати повноваження Президента України перед державними службовцями, військовими та правоохоронцями, та незаконно наділити повноваженнями, що за Конституцією мають належати лише всенародно обраному Президенту України, а не члену організованої злочинної групи.

Турчинов О.В., користуючись повноваженнями Голови ВРУ, за сприяння Яценюка А.П. та інших членів організованої групи, достовірно знаючи про перебування Президента України у м. Харкові та м. Донецьку, забезпечив незаконне, всупереч Конституції України, прийняття Парламентом Постанови про самоусунення Президента України від виконання конституційних повноважень та призначення позачергових виборів на 25 травня 2014 року № 757-VII.

За таких обставин, Верховною Радою України 22.02.2014 в неконституційний спосіб були також прийняті наступні постанови:

- Постанова про взяття політичної відповідальності за ситуацію в країні, якою передбачалося доручення Голові Верховної Ради України – члену організованої злочинної групи Турчинову О.В. координувати та спрямовувати роботу Кабінету Міністрів України № 753-VII;
- Постанова про призначення учасника організованої злочинної групи Авакова А.Б. виконувачем обов'язки Міністра внутрішніх справ України № 754-VII;
- Постанова про призначення учасника організованої злочинної групи Наливайченка В.О. уповноваженим по контролю за діяльністю Служби безпеки України № 758-VII;
- Постанова про висловлення недовіри Генеральному прокурору України Пшонці В.П.;
- Постанова про призначення члена підконтрольного учасникам організованої злочинної групи ВО «Свобода» Махніцького О.І. уповноваженим по контролю за діяльністю Генеральної прокуратури України № 760-VII.

Таким чином, учасники організованої злочинної групи реалізували проміжний етап свого злочинного плану – здійснили незаконне захоплення влади, тобто державний переворот.

Унаслідок державного збройного перевороту, вони захопили на цьому етапі всю повноту влади у країні, оскільки отримали можливість через призначення своїх спільників Турчинова В.О., Авакова А.Б., Наливайченка В.О. та члена підконтрольної організації «Свобода» Махніцького О.І. контролювати та спрямовувати діяльність законодавчої та виконавчої влади в країні - Верховної Ради України та Кабінету Міністрів України, а також силових структур - Міністерства внутрішніх справ України, Служби безпеки України та Генеральної прокуратури України.

Прийняті Верховною Радою України рішення відображені у долучених стороною захисту до матеріалів судової справи доказах – роздрукованих з офіційного

сайту Верховної Ради України текстах відповідних Постанов про нібито самоусунення Президента України Януковича В.Ф. та призначення Турчинова О.В. Головою Верховної Ради України №757-VII, №758-VII, №760-VII, 748-VII.

Завдяки здобутому тотальному контролю над усіма найважливішими сферами діяльності Держави, співучасники одержали можливість використовувати свої повноваження для вчинення подальших дій, обумовлених їх спільним злочинним планом, зокрема легалізації протиправного захоплення влади.

Наступним запланованим кроком до тотального захоплення влади мало бути рішення Парламенту про покладення на учасника організованої злочинної групи – незаконно обраного Голову Верховної Ради України Турчинова О.В. виконання обов'язків Президента України.

В той же час, усвідомлюючи, що чинний та законно обраний Президент України все ще перебуває на території України та намагається виконувати свої конституційні повноваження і ця обставина перешкоджає їм реалізувати свій злочинний намір, співники не полишали спроб організації вбивства, скориставшись підконтрольними їм радикально та екстремістськи настроєними озброєними групами людей.

Саме за вказівкою членів організованої злочинної групи, з метою вбивства Президента України, було здійснено ряд замахів на його життя.

21.02.2014 орієнтовно о 19.00 год. поблизу м. Вишгород Київської області невідомі особи із вогнепальної зброї обстріляли автомобіль із кортежу Президента України, який повертався до офіційної резиденції після підписання Угоди про врегулювання кризи в Україні, що підтверджується показаннями Іванцова Д.В., який працював у Службі безпеки Президента та був поранений внаслідок обстрілу.

В ніч з 21 на 22 лютого 2014 здійснювалися збройні напади на автомобілі кортежу на запланованому раніше маршруті пересування Президента України у відрядження до міста Харкова: поблизу міст Борисполя, на межі Полтавської і Черкаської областей. Інформацією про маршрут руху до міста Харкова та місця відвідування члени організованої групи отримували від Голови державної прикордонної служби Литвина М.М. та інших, невстановлених на даний час осіб, які в свою чергу повідомляли цю інформацію координованим особам, для використання її з метою вбивства Президента України.

22.02.2014 залучені учасниками організованої злочинної групи радикально та екстремістськи настроєні особи, озброєні у тому числі вогнепальною зброєю, з метою вбивства Президента України, здійснили напад та захоплення офіційної резиденції та будинку у с. Нові Петрівці Вишгородського району Київської області, що підтверджено показами свідка Кобилинського А.М.

22.02.2014 було організовано вчинення замаху на вбивство Президента України у місті Харкові, де мала відбутися зустріч із представниками органів місцевого самоврядування, про що показав під час допиту свідок Добкін М.М. Зокрема, під час приземлення гелікоптера в аеропорті Харкова, було отримано інформацію про мінування аеропорту, а також про перебування і прохід без допуску на територію Палацу спорту, на вулиці біля будівлі, груп невстановлених осіб, завданням яких було вчинення вбивства Януковича В.Ф. У зв'язку з чим, з метою забезпечення особистої безпеки Президента України та недопущення ситуацій, які могли би призвести до тяжких наслідків, у тому числі заподіяння шкоди присутнім іншим особам, було прийняте обґрунтоване рішення відмовитися від участі у з'їзді в місті Харкові.

Також 22.02.2014, пересуваючись на гвинтокрилі з м. Харків до м. Донецьк, Президент отримав погрозу знищення транспортного засобу військовою авіацією, з посиланням на наказ Турчинова О.В. та вимогою негайно повернутися до м. Харків. У місті Донецьку в цей же день мали місце спроби затримання чинного Президента України озброєними прикордонниками, за злочинним наказом нового керівництва з м. Києва.

22-23 лютого 2014 року озброєні бойовики у кількості понад 100 осіб прибули до м. Донецька та переслідували кортеж Президента України після виїзду з міста.

Врешті-решт, в ніч з 22 на 23 лютого 2014 року, поблизу м. Мелітополь Запорізької області відносно Януковича В.Ф. та осіб, які його супроводжували, була організована засідка – блокпост, у якому перебували близько 100 осіб, озброєних автоматичною зброєю та обладнаних кулеметами.

Зазначені обставини щодо скоєння замахів на життя Президента України підтверджені показаннями повноважних на час подій працівників Управління державної охорони СБП України, які були допитані як свідки, а саме: Кобзаря К.М., Павленка В.В., Бернацького С.В., Іванцова Д.В. та інших.

Самі ж співучасники, після захоплення влади і отримання впливу на правоохоронні органи, використовували з метою скоєння злочину повноваження, здобуті у неконституційний спосіб, особисто вчиняли дії та надавали підпорядкованим працівникам вказівки, спрямовані на доведення до завершення спільного злочинного наміру – вбивства Президента України.

Особисто Аваков А.Б. та Наливайченко В.О., з групою невідомих озброєних осіб 23.02.2014 за наказом Турчинова О.В., літаком прибули на територію АР Крим з метою захоплення або вбивства Президента України та керували переслідуваннями і організацією засідок на територіях державних резиденцій.

Таким чином, вбивство Президента України вдалося відвернути завдяки професійним діям співробітників Служби безпеки Президента Управління державної охорони України, тому охоплені умислом співучасників наслідки у вигляді смерті Януковича В.Ф. не настали з причин, що не залежали від їх волі.

У той же час, бажаючи приховати чисельні злочини, вчинені особисто учасниками організованої злочинної групи та за їх вказівкою залученими особами, Наливайченко В.О. та Аваков А.Б., діючи згідно спільного з іншими учасниками групи злочинного плану, та член підконтрольної організації «Свобода» Махніцький О.І. дали вказівку підпорядкованим працівникам не реагувати на вчинені злочини, кримінальні провадження не реєструвати та не здійснювати досудове розслідування.

У ході описаних подій, перебуваючи із робочою поїздкою у місті Харкові, дізнавшись про останні події у місті Києві та замаху, усвідомивши, що члени організованої злочинної групи порушили умови Угоди про врегулювання кризи в Україні, здійснюють протиправне захоплення влади та мають намір вбити Президента України, 22.02.2014 він надав українським телеканалам інтерв'ю, у якому звернувся до народу України, зловмисників та гарантів Угоди.

У зверненні Янукович В.Ф. повідомив, що в Україні відбувся державний переворот, умови Угоди порушені, він є чинним Президентом, знаходиться на території України та виконує свої обов'язки, залишати країну та подавати у відставку не має наміру.

Поряд з цим, Президент також повідомив, що на його життя неодноразово вчинялися замаху, його намагаються залякати та вбити. Заявив, що буде звертатися до гарантів Угоди і вести з ними переговори про виконання останніми своїх зобов'язань для того, щоб мирним шляхом вирішити кризу в країні.

Зазначене відеозвернення було розповсюджене українськими телеканалами і електронними ЗМІ, проте не змогло вплинути або перешкодити захопленню влади у державі членами злочинної групи.

З урахуванням цього, 22.02.2014, перебуваючи у місті Харкові, Янукович В.Ф. розпочав роботу над зверненнями до Гарантів виконання Угоди Ф-В. Штайнмаєра, Р. Сікорського та Е. Фур'є, з метою звернути їх увагу на факт невиконання Угоди та спонукання іншої сторони до її виконання.

Під час перебування у відрядженні та подорожі з м. Харкова до м. Донецька відбувся ряд замахів на життя Президента. Крім того, стало відомо, що члени Парламенту і народ України введені в оману щодо перебування Президента нібито поза межами країни та що представниками опозиції здійснено узурпацію захопленої влади.

З огляду на це, після доопрацювання у м. Донецьк, **22.02.2014** Президент України підписав та скерував на адресу гарантів виконання Угоди Ф.-В. Штайнмаєра, Р. Сікорського та Е. Фур'є звернення з вимогою використати свій вплив та можливість для виконання Угоди про врегулювання кризи, відновлення конституційного порядку в Україні аж до можливості використання військової або поліцейської миротворчої місії з метою забезпечення законності, миру, правопорядку та захисту громадян України від свавілля, насильства, відкритого терору та переслідувань за політичними ознаками.

Однак, гаранти Угоди проігнорували звернення Президента України, що дало можливість співучасникам здійснювати подальші дії щодо захоплення, утримання та легалізації отриманої злочинним шляхом влади, та використання її задля власного збагачення і реалізації амбіцій всупереч та на шкоду інтересам народу України та Державі.

23.02.2014 під впливом погроз і залякування учасників організованої злочинної групи та підконтрольних їм осіб, забезпечено прийняття у неконституційний спосіб Постанови про покладення на Голову Верховної Ради України Турчинова О.В. виконання обов'язків Президента України. Вказану постанову підписав відносно себе особисто Турчинов О.В.

На цьому етапі фактично відбулося повне захоплення влади співучасниками державного перевороту, позбавлення ними Президента України можливості будь-якого впливу на події в країні та перехід відповідальності за долю країни, її суверенітет і територіальну цілісність, відповідно, до незаконно захоплених повноважень.

Проте осіб, що вчинили антиконституційний державний переворот та прийшли до влади протиправним збройним шляхом, не цікавили інтереси держави та її суверенітет, доля простих людей.

Вони переймалися вирішенням питання про легітимізацію захопленої влади шляхом проведення контрольованих президентських та парламентських виборів, результатами яких мало бути вхід до владних посад та забезпечення більшості у Парламенті осіб, які є членами організованої групи та підконтрольними їм особами. Задля вирішення цих питань та остаточного укріплення своїх владних повноважень вони готові були жертвувати сотнями тисяч життів громадян України та частинами її території.

Починаючи з кінця лютого 2014 року, населення Криму та Південно-Східної частини України активно протестувало проти наслідків антиконституційного перевороту, здійсненого в м. Києві. Цьому водночас сприяли дії радикалів і «нової влади», які направляли організовані збройні незаконні формування так званих «активістів» для «наведення порядку» в Південних та Південно-Східних регіонах.

Невдоволення серед населення кримського півострову особливо активізувалося тоді, коли 23.02.2014 Верховною Радою України проголошено ряд законодавчих ініціатив, зокрема, серед іншого, питання щодо скасування «мовного закону», що гарантував використання в Україні «регіональних мов» (мов, які рахують рідними більше 10 відсотків населення), розформування спеціального підрозділу «Беркут», обговорення законодавчих ініціатив про звільнення від кримінальної відповідальності осіб, засуджених за вчинення злочинів, однак лояльних до нової влади.

Більше того, відвертими провокаціями стали організовані жорстокі напади на активістів руху «АнтиМайдан» під Корсунь-Шевченківським, які поверталися у Крим після участі в мітингах у м. Києві. Розпал ворожнечі не міг оминати кримчан після того, як їх громадянська позиція та бачення подій, що мали місце на Майдані і загалом в державі, не просто нівелювалися, а силою придушувалися. Не викликає здивування, що значна чисельність учасників руху «АнтиМайдан», які стали фактично жертвами заколотників, в подальшому приєдналися до самооборони Криму.

Населення Криму усвідомлювало факт державного перевороту, який відбувся у Києві, і не мало наміру сприймати його за нібито народний вибір та перемогу опозиції. У зв'язку з чим, 23.02.2014 жителі міста Севастополь провели 20-тисячний мітинг під стінами Міської ради з вимогами до депутатів взяти на себе відповідальність та прийняти відповідні рішення щодо подальшої організації життєдіяльності міста, у зв'язку з державним переворотом, що відбувся у Києві.

Свідок Кобзар К.М. зазначив, що 23.02.2014 Яцуба В.Г. повідомив Президентові України щодо масштабного мітингу, в результаті якого останній був відсторонений від займаної посади Голови Севастопольської міської держадміністрації, натомість обрано народного мера Севастополя. Саме тоді було прийнято рішення терміново організовувати загони народної самооборони, влаштовувати блокпости з метою недопущення на територію АР Крим та міста Севастополя, зокрема, радикально налаштованих прибічників «Правого сектору».

Про активізацію настроїв в Криму проти нової влади наголошував на засіданні ВР України 23.02.2014 Замана В.М., який 22.02.2014 був призначений уповноваженим Верховної Ради з питань Міністерства оборони до 24 лютого, коли вийшов на пенсію. Вже на той час ним було надано інформацію про те, що необхідно прийняти певні заходи на території АРК, адже збройні сили були готові до розвитку непередбачених подій. Однак вже 24.02.2014 йому стало відомо від в.о. Президента України Турчинова О.В. про те, що на посаду Міністра оборони розглядається в якості кандидата Тенюх І.Й., що попередньо керував у своїй професійній діяльності морськими силами, однак глибоко не володів ситуацією в Збройних Силах в цілому.

З показань Замани В.М. вбачається, що з метою збереження територіальної цілісності України необхідно було забезпечити цілий комплекс дій. По-перше, по

посиленню угруповання в Криму. По-друге, по забезпеченню посилення оборони і охорони, а також підвищення ступеня боєготовності військових частин в Криму. А у разі загострення обстановки, то і застосування Збройних Сил. Однак такі дії на той час не вживалися внаслідок відсутності на те політичного рішення, що в подальшому і призвело до невідворотних наслідків.

З вищевказаного вбачається, що представники влади, за наведених обставин, проявляючи зацікавленість виключно у лобіюванні власних інтересів та розподілу «ролей» у новоствореній внаслідок державного перевороту владній системі, фактично проігнорували позицію кримського населення. Більше того, громадяни кримського півострову дедалі більше становили загрозу для легітимізації незаконних дій «нової влади», що цілком може містити пояснення їх подальших дій.

Кровопрлиття на Майдані, прийняті законодавчі ініціативи та відсутність діалогу із кримським населенням загострили ситуацію, тому напруженість в центрі Севастополя та Сімферополя зберігалася. 25.02.2014 продовжувалися акції протесту проти нової державної влади, будівлю Міської ради в Севастополі пікетували обурені люди. Вони вчергове зібралися для того, щоб висловити свою громадську позицію, більшість з них стверджувала про готовність відстоювати права та інтереси міста до тих пір, допоки влада в Києві їх не почує.

26.02.2014 на площі ім. Нахімова та біля Севастопольської міської державної адміністрації зібралися місцеві жителі, які висловили намір відправитися у м. Сімферополь з метою приєднання до мітингу під будівлею Верховної Ради Криму.

Свідок Могильов А.В., який займав посаду Голови Ради Міністрів АРК, пояснив, що інформація про захоплення будівлі Верховної Ради та Кабінету Міністрів АРК була отримана ним о 4 годині ранку 27.02.2014. Під час допиту, окрім того, він підтвердив, що повідомляв про обстановку Голову СБУ Наливайченко В.О. і розмовляв із заступником Голови Адміністрації Президента, а також відправляв файли із відеозйомкою по захопленню вказаних будівель. Однак ніяких команд у відповідь з м. Києва не надходило. Могильов А.В. наголосив також на тому, що коли Наливайченко В.О. та Аваков А.Б. приїжджали в АР Крим, особисто із ним ніхто не зв'язувався та не розмовляв із представниками влади півострову.

У відповідь на отриману інформацію про захоплення будівлі Верховної Ради Криму, єдине рішення, яке було прийняте керівництвом МВС України – це зняття з посади керівництва Управління МВС в АРК та призначення нового. Про ситуацію доповідалося керівництву відповідних силових структур держави. Частково були заблоковані військові частини Внутрішніх військ.

Каналюк М.Ю., яка на час вказаних подій служила помічником командуючого Військово-Морських сил пояснила, що **27.02.2014, приблизно о 4 або 5 годині** із Генерального штабу прийшов сигнал про повну бойову готовність. Цього ж дня Іл'їна Ю.І., як начальника Генерального штабу, змінили. І вже **28.02.2014** із Генерального штабу прийшов наказ про зняття повної бойової готовності.

Аваков А.Б., який з 22.02.2014 займав посаду в.о. Міністра внутрішніх справ України та мав би вжити невідкладні заходи для врегулювання ситуації, під час допиту пояснив, що надав розпорядження місцевим керівникам, аби останні максимально делікатно та безконфліктно спробували заспокоїти людей, не вступаючи при цьому в конфлікт та з'ясували, що відбувається насправді. І навіть не заперечував той факт, що його поїздка в Крим була пов'язана не з виконанням завдання щодо забезпечення громадського порядку, а з намірами віднайти Януковича В.Ф. та дізнатися про стан і плани останнього. Можливо, навіть сам того не усвідомлюючи, Аваков А.Б. власними показаннями підтвердив перевагу своїх особистих амбіцій і намірів над виконанням професійних завдань та обов'язків, які саме на той момент відігравали вирішальну роль для держави.

Керуючись намаганнями будь-що зняти із себе відповідальність, Наливайченко О.В. в ході допиту переконував, що не мав на той час повноважень, водночас був впевнений в необхідності введення воєнного стану, використання Збройних Сил України, і для цього було потрібне рішення головнокомандувача. Посилаючись на Закон України «Про боротьбу з тероризмом», він стверджував, що наполягав на його застосуванні, однак керівник Антитерористичного центру – єдина уповноважена особою Законом України, яка погоджує проведення антитерористичної операції. З його слів, українських підрозділів 26-27 лютого 2014 року не залишилося на території Криму, що не відповідає дійсності.

Наливайченко В.О. підтвердив, що призначення нового керівника АТЦ (далі – АТЦ) з невідомих йому причин затягувалося, що вкотре свідчить про бездіяльність нової влади та неприйняття необхідних рішень. У той час, коли силові структури мали би протидіяти наростанню протиправним діям на території Криму, а Збройні Сили - виконувати покладену на них функцію збройного захисту територіальної цілісності держави, жодних наказів на це надано не було.

Жодним свідком-військовим не було підтверджено надання наказу щодо використання у випадку необхідності зброї для захисту військових об'єктів, українських військових баз та українських кораблів. Не дивлячись на те, що військові були готові стати на захист територіальної цілісності України, не допустити втрату Криму.

Адже головне завдання, що стояло перед Турчиновим О.В. наприкінці лютого 2014 року – це розподіл владних посад, формування Уряду та коаліції у Парламенті, нової парламентської більшості. Звичайно, завдання доволі таки аргументоване, враховуючи, якою ціною було отримано владу. Але виникає питання, чому ж навіть після формування Уряду не вдалося забезпечити належний рівень виконання професійних обов'язків?

З метою укріплення своїх позицій, отриманих у результаті скоєння злочинів, а також незважаючи на існуючу загрозу втрати АР Крим, співучасники продовжували вирішувати власні кадрові питання, що за їх задумом дало б можливість контролювати усі сфери життєдіяльності країни та утримати захоплену владу.

Зокрема, Турчинов О.В., будучи у неконституційний спосіб призначеним Головою Верховної Ради України та виконувачем обов'язків Президента України, **27.02.2014** підписав Указ Президента України №165/2014 про призначення Парубія А.В. Секретарем Ради національної безпеки та оборони України, отримавши таким чином можливість впливати на рішення вказаного органу.

28.02.2014 Турчинов О.В. з метою здобуття повного контролю над державними органами та їх структурними підрозділами, уповноваженими приймати рішення, які стосуються забезпечення безпеки, суверенітету та територіальної цілісності України, особисто **підписав ряд документів про кадрові призначення:**

- Указ Президента України №172/2014 про призначення Куцина М.М. начальником Генерального Штабу – Головнокомандувачем Збройних Сил України;

- Указ Президента України №171/2014 про призначення Полторака С.Т. командувачем внутрішніми військами МВС України;

- Указ Президента України №172/2014 про призначення Ради національної безпеки та оборони України (далі - РНБО) у складі: Турчинов О.В. – Голова, Парубій А.В. – Секретар, Аваков А.Б., Гвоздь В.І., Дешиця А.Б., Кубів С.І., Махніцький О.І., Наливайченко В.О., Петренко П.Д., Тенюх І.Й., Шлапак О.В., Ярема В.Г., Яценюк А.П. – члени РНБО.

Таким чином, призначивши до складу РНБО п'ятьох учасників організованої злочинної групи, які були обізнані із злочинним планом та одержавши підтримку інших осіб, які хоч і не були учасниками групи, однак дали свою згоду на участь у вчиненні злочинів, учасники організованої злочинної групи отримали можливість впливати на рішення цього органу, покликаного забезпечити територіальну цілісність, суверенітет і незалежність Держави Україна за умов, які склалися на території АР Крим.

27.02.2014 ввечері, о **22.30 год.** вже були заблоковані аеропорти Бельбек та Сімферополь. При цьому Російська Федерація офіційно заперечувала участь власних силових структур, в тому числі військових, у захопленні будівель. Саме 27 лютого став історично визначальним днем, коли можна було застосувати силу та відстояти позицію, однак на те не було політичної волі. В Крим мали б терміново прибути представники влади з м. Києва, кримське населення повинне було побачити своїх політиків, військових в Криму.

Натомість, нове керівництво не збиралося керуватися Конституцією України та законами, вести будь-які дії на захист держави наміру не мало. Саме тому засідання РНБО **28.02.2014**, що проводилося в приміщенні ВРУ, тобто фактично у незахищеному приміщенні, і на якому розглядалися надзвичайно важливі питання для подальшої долі держави, які мали б становити державну таємницю, стало лише черговою спробою зняти з себе відповідальність за долю країни та колективним перетворенням персональної відповідальності у чергове політичне шоу.

На засіданні РНБО, яке відбулося лише через 30 годин після захоплення ВР Криму, щонайменше половина присутніх не мали доступу до державної таємниці. Оприлюднення результатів даного засідання фактично стало передумовою для офіційного оприлюднення інформації про відсутність наміру відстоювати, а тим більше вести військові дії на захист Криму.

В ході згаданого засідання РНБО розглядалося питання щодо введення воєнного стану, на якому Яценюк А.П. виступає зі своєю думкою про те, що існувало три складових цього питання – це реальна здатність, фінансування операції та терміни. Важливо звернути увагу на твердження Яценюка А.П. про те, що «за інформацією Міністра оборони, у нас немає сил Київ захистити. Тому ми повинні тягнути до останнього, на крайніх позиціях підемо в політичних переговорах щодо надання додаткових прав Автономії».

В.о. Президента України Турчиновим О.В. навмисно, з метою уникнення в подальшому відповідальності за власну бездіяльність, було поставлено питання щодо введення воєнного стану на голосування. Однак після цього виявила бажання висловити свою думку Тимошенко Ю.В., яка з власних слів була «лідером найбільшої партії коаліції». Підтверджуючи своїм виступом те, що вона не є членом РНБО, Тимошенко Ю.В. наголошує, що жоден танк не повинен виїхати з казарми, жоден солдат не повинен підняти зброю, бо це означатиме програш.

Тобто у той час, коли держава потребувала реального захисту, вжиття комплексних цілеспрямованих заходів, у тому числі призначення на посади силових органів досвідчених, високопрофесійних та готових до дій людей, урегулювання ситуації під їх керівництвом, насправді ж отримала некомпетентних та незацікавлених очільників.

Свідок Іл'їн Ю.І. недаремно зазначив, що причиною втрати Україною території Криму є саме некомпетентність та політична близорукість людей, що прийшли до влади. Думки професіоналів, які були готові пропонувати дії та втілювати їх у життя, попросту ігнорувалися. Ті, хто прийшли до влади, на жаль, так і не зрозуміли, навіщо вони насправді це зробили, що врешті-решт призвело до кінцевого результату.

Зміст правового режиму воєнного стану визначався на час проведення засідання РНБО 28.02.2014 Законом України «Про правовий режим воєнного стану» №1647-III від 06.04.2000.

Зокрема, ст. 5 вказаного Закону визначала порядок введення воєнного стану, у відповідності до якого воєнний стан в Україні або в окремих її місцевостях вводиться Указом Президента України, який підлягає затвердженню Верховною Радою України протягом двох днів з моменту звернення Президента України. Указ Президента України про введення воєнного стану, затверджений Верховною Радою України, негайно оголошується через засоби масової інформації. Пропозиції щодо введення воєнного стану в Україні або в окремих її місцевостях Президентів України подає Рада національної безпеки і оборони України.

У відповідності до п. 19 ст. 106 Конституції України (в редакції від 22.02.2014), саме Президент України вносить до Верховної Ради України подання про оголошення стану війни та приймає рішення про використання Збройних Сил України.

Стаття 107 Конституції України закріплює правовий статус РНБО, у відповідності до якої Головою Ради національної безпеки і оборони України є Президент України. Рішення Ради національної безпеки і оборони України вводяться в дію Указами Президента України.

Турчинов О.В., всупереч вимогам ст.ст.102,106,107 Конституції України та ст. 5 ЗУ «Про правовий режим воєнного стану», умисно поставив на голосування РНБО питання щодо введення воєнного стану та, усвідомлюючи невідворотність притягнення до відповідальності у майбутньому, самостійно проголосував за нього.

Аваков А.Б. та Наливайченко О.В., в свою чергу, отримавши повноваження керівників Міністерства внутрішніх справ України та Служби безпеки України, перебуваючи в Криму, не вжили будь-яких реальних заходів, спрямованих на захист територіальної цілісності держави, які вони мали би вчинити, натомість нібито намагалися встановити місцезнаходження Януковича В.Ф.

Дешиця А.Б., який з 27.02.2014 обіймав посаду в.о. Міністра закордонних справ України пояснив, що у випадку введення воєнного стану унеможлиблювалося проведення виборів президентських та парламентських. А такі вибори, з його слів, були вкрай необхідні.

Остаточна втрата Україною території Криму відбулася внаслідок прийняття Указу № 339/2014 «Про рішення Ради національної безпеки та оборони України від 23 березня 2014 року «Про передислокацію військових частин (підрозділів), установ та організацій Збройних Сил України, інших військових формувань і правоохоронних органів України з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя в інші регіони України» та залишення зазначеної частини території України без військового захисту.

Про те, що 23.03.2014 рішення про виведення військових з Криму було прийняте саме в.о. Президента України Турчиновим О.В., вказав під час допиту свідок Сенченко А.В. Він об'єктивно зазначив, що для можливої стабілізації ситуації в Криму владою був втрачений час.

Тенюх І.Й. під час допиту показав, що після захоплення штабу ВМС на засіданні РНБО **23.03.2014** він особисто доповів обстановку по Криму та про результати розгортання ЗСУ в районі Широкого Лану і жорстко виступив з пропозицією йти на прорив в Крим. У відповідь Пашинський С.В. сказав що з міністром все ясно, він хоче війни, тож заслухаємо інших членів. Саме в ході даного засідання Полторак С.Т., що командував Національною гвардією України, запропонував **з гордо піднятими знаменами виводити наші частини з Криму**.

Події, що мали місце в Криму, з самого початку викликали занепокоєння серед командирів особового складу військовослужбовців. Останні зверталися до керівництва держави із намірами вести змістовний діалог та приймати спільне виважене рішення, оскільки за мету в першу чергу ставилося збереження територіальної держави. Однак, українські військовослужбовці так і не отримали підтримки та відповідного наказу від військового керівництва держави.

Вищевказані обставини засвідчують факт втрати Україною території АР Крим внаслідок бездіяльності влади, відсутності конструктивного діалогу із кримським населенням, умисного неприйняття відповідних рішень та наказів, а також некомпетентної та непрофесійної кадрової політики.

Водночас усвідомлюючи, що за втрату Україною території Криму винуваті особи будуть притягнуті до передбаченої законодавством відповідальності, члени організованої злочинної групи, які незаконним шляхом здійснили антиконституційний державний переворот та захопили державну владу, маючи на меті посилити кримінальне переслідування Президента України та звинуватити останнього у втраті Криму, прийняли рішення використати за підставу втрати територіальної цілісності держави звернення від 01.03.2014.

Так, складені Януковичем В.Ф. 22.02.2014 та адресовані гарантам Угоди від 21.02.2014 представникам ЄС - Федеральному міністру закордонних справ Німеччини

Франку-Вальтеру Штайнмайеру, міністру закордонних справ Польщі Радославу Сікорському, керівнику Департаменту континентальної Європи Міністерства закордонних справ Франції Еріку Фурньє звернення, - залишилися без відповідної реакції. Жодних дій, направлених на примушування до виконання представниками української опозиції зобов'язань за Угодою від 21.02.2014 і стабілізацію обстановки в країні, вжито не було. Як Гарант Конституції України, Президент закликав власними зверненнями зазначених осіб та держави, які вони представляли, до активних дій із впливу на опозицію та до врегулювання кризи, що відбувалася в країні, аж до застосування військової або поліцейської місії. Водночас усвідомлюючи, що реакції гарантів Угоди не вдалося досягти, був не інакше як вимушений створити максимально можливі передумови для забезпечення стабілізації і миру, недопущення відвертого ігнорування та порушення прав і свобод громадян України.

Саме це і стало передумовою складання звернення Президента України від 01.03.2014 року. Мотивом вказаного звернення стали виключно інтереси держави, українського народу, який став заручником хаосу та безладів, створених радикальними елементами, використаних опозицією, захист Конституції України. Саме з метою залучення Російської Федерації, як постійного члена Ради Безпеки ООН, для інформування світового співтовариства про реальні події в країні та до вжиття заходів, спрямованих на недопущення кровопролиття, встановлення правопорядку на території країни, у тому числі через застосування міжнародної миротворчої або поліцейської місії, готувалося звернення.

Про наміри щодо вказаного звернення було відомо свідкам Шуляку С.М. та Іл'їну Ю.І., які власними показаннями підтвердили відомі їм передумови складання останнього.

Зважаючи на те, що в умовах ескалації внутрішньодержавного конфлікту, загрози громадянського протистояння та війни, жодних політичних, аргументованих дій зі сторони нової влади здійснено не було, одним із реальних засобів виведення ситуації в стабільне русло було саме ініціювання консультацій щодо можливості проведення стабілізуючих заходів в умовах ситуації в країні, необхідності захисту громадян, в тому числі із застосуванням поліцейської та миротворчої місії, захисту стратегічних об'єктів та наданні гуманітарної допомоги.

Звернення, підготовлене 01.03.2014, складалося з основного звернення та додатку до нього, - заяви від 01.03.2014 українською та російською мовами. За суттю свого змісту звернення від 01.03.2014 не відрізнялося від тих, які 22.02.2014 були направлені на адресу представників ЄС. Звернення мало метою: проведення консультацій в рамках ст.7 Договору про дружбу, співробітництво та партнерство; залучення РФ, як постійного члена РБ ООН, для інформування світового співтовариства про реальні події в країні та до вжиття заходів, спрямованих на

недопущення кровопролиття; встановлення правопорядку на території країни, у тому числі через застосування міжнародної миротворчої або поліцейської місії.

Направлення цього звернення ставило за мету виконання таких завдань як: пошук політичного рішення в ситуації, що склалася; припинення беззаконня радикалів та незаконних збройних формувань, припинення насильства над мирними жителями; запобігання громадянської війни в Україні; поновлення законності, миру, правопорядку, стабільності та захисту населення України; інформування міжнародної спільноти та українського народу про факт здійснення державного перевороту та ризиках початку громадянської війни; початок консультацій в рамках ст. 7 Договору про дружбу, співробітництво та партнерство, укладеного між Україною та Росією в 1997 році.

Прохання про допомогу мало виключно тимчасовий, миротворчий характер, направлений на виконання окремих миротворчих функцій, у разі потреби надання допомоги в ліквідації наслідків надзвичайних ситуацій, евакуації та надання гуманітарного сприяння населенню, а також забезпечення надання достовірної інформації міжнародному співтовариству щодо ситуації в Україні.

Єдиним фактом використання звернення від 01.03.2014 є інформування світової спільноти шляхом оголошення тексту доданої заяви Постійним представником РФ Чуркіним В.І. на засіданні РБ ООН 03.03.2014, який фактично виконував один із пунктів звернення щодо інформування світового співтовариства про антиконституційний переворот в Україні та його наслідки.

У той же час, заява від 01.03.2014 не сприймалася як офіційний та юридично значущий документ ані делегацією України, ані іншими членами РБ ООН. Вона не призвела до настання будь-яких подій або до прийняття якихось рішень.

Однак, здійснюючи пошук інструментів приховування власної винуватості у втраті території АР Крим, притягнення натомість завідомо невинного до кримінальної відповідальності, вибір членів організованої злочинної групи пав саме на вказаний документ, оскільки видавалося за можливе видозмінити його трактування і, як наслідок, зосередити увагу не на обставинах подій, які призвели до втрати Україною територіальної цілісності, а на документі, форма і зміст якого насправді передбачали іншу мету.

Більше того, події на Майдані, антиконституційний переворот та захоплення державної влади в Україні привертали дедалі більшу увагу світового співтовариства, тому перед членами організованої злочинної групи стояло непросте завдання, - якомога швидше відвернути її, натомість акцентуючи на обставинах та подіях, що викликати би стурбованість та занепокоєння кожного. Саме тому, для цього доречно було використати ситуацію із втратою Криму та подіями на Сході України.

Враховуючи несприйняття населенням АР Крим та східної частини України нової влади, наростання громадського протистояння та відсутність підтримки на президентських та парламентських виборах опозиції, яка прийшла до влади шляхом кровопролиття і власного непрофесіоналізму, виникала чергова необхідність фактично виключити частину українців з електорату та не надати можливість реалізації права участі у виборах останніми.

На сьогоднішній день існують обґрунтовані підстави стверджувати, що застосування збройних сил в Донецькій та Луганській області, надання їм статусу тимчасово непідконтрольних територій – це реалізація попередньо спланованого плану, наслідком якого стало відмежування населення східної частини України та обмеження їх прав участі у формуванні державної влади.

Усвідомлення невідворотності майбутньої кримінальної відповідальності за вчинене змусило учасників організованої злочинної групи ще у 2014 році, одразу після силового, пов'язаного із вбивствами захоплення ними влади в Україні, продумати спосіб захисту від майбутніх обвинувачень у скоєнні злочинів.

Керуючись вказаною метою, ці особи, призначивши своїх спільників на керівні посади в органах влади та правоохоронних органах, дали вказівку приховати скоєні ними злочини шляхом організації кримінального переслідування Януковича В.Ф. Навіть не дивлячись на те, що для досягнення цієї мети необхідно притягнути до кримінальної відповідальності завідомо невинного та засудити його, порушуючи вимоги Закону та фальсифікуючи матеріали провадження.

Так, працівники правоохоронних органів, які не були обізнані із неправомірними намірами, діючи за наданою їм вказівкою, протягом 2014-2015 років зареєстрували та розпочали досудове розслідування у ряді кримінальних проваджень щодо нібито скоєння Януковичем В.Ф. злочинів у сфері економіки, службової діяльності, а також за фактами нібито його причетності до вбивств осіб під час подій в кінці 2013 – на початку 2014 років.

У ході досудових розслідувань даних кримінальних проваджень, працівники правоохоронних органів, які не були обізнані із злочинними намірами спільників, однак виконуючи їх накази, перешкоджали у реалізації Януковичем В.Ф. гарантованих Конституцією України, Кримінальним процесуальним кодексом України, встановлених міжнародним законодавством прав та свобод, ухилялися від організації допиту Президента у той час, коли він заявляв про бажання надати показання, відмовляли у задоволенні його клопотань та клопотань сторони захисту, таким чином грубо порушуючи право Януковича В.Ф. на захист.

Для реалізації свого плану, маючи вплив на існуючу у Парламенті коаліцію, співучасники вирішили штучно створити правові умови, необхідні для «заочного»

засудження Януковича В.Ф., з метою легалізації своїх подальших дій, які містять ознаки нівелювання засад змагальності та фактично позбавлення права на захист. З цією метою було забезпечено прийняття 7 жовтня 2014 року Верховною Радою України Закону «Про внесення змін до Кримінального та Кримінального процесуального кодексів України щодо невідворотності покарання за окремі злочини проти основ національної безпеки, громадської безпеки та корупційні злочини», №1689-VII.

Вибірковість прийняття зазначеного закону «під конкретну особу» підтверджується розповсюдженою 21.10.2014 у соціальній мережі «Twitter» публікацією керівника держави: «Підписав закон, який дозволить провести суд над Януковичем».

Незважаючи на штучне створення законодавства з метою «заочно» засудити Януковича В.Ф., злочинні наміри протягом 2014 – першої половини 2016 років не вдалося реалізувати через відсутність будь-яких доказів його причетності до інкримінованих злочинів.

За таких обставин учасники організованої злочинної групи прийняли рішення про необхідність призначення на посаду Генерального прокурора України свого співучасника, - Луценка Ю.В., завданням якого було реалізувати умисні неправомірні наміри і забезпечити незаконне засудження 4-го Президента.

Однією з причин, чому вибір пав саме на Луценка Ю.В., було його намагання помститися за те, що Луценко Ю.В. притягувався до кримінальної відповідальності за службові злочини і відбував покарання за це.

При цьому, зважаючи на відсутність у Луценка Ю.В. вищої юридичної освіти та інших обов'язкових вимог для зайняття посади, було забезпечено внесення відповідних змін до законодавства. Унаслідок таких умисних дій, Луценко Ю.В. був призначений на посаду Генерального прокурора України 12.05.2016.

За таких обставин, кримінальні провадження щодо Януковича В.Ф. майже кожного тижня використовувалися Генеральним прокурором та іншими учасниками організованої групи у ході проведення піар-акцій для підвищення власної репутації.

Проте, окрім того, що в розслідуваних на той час кримінальних провадженнях так і не було здобуто доказів причетності 4-го Президента України до скоєння злочинів, на 25.11.2016 був запланований допит Януковича В.Ф. Святошинським районним судом м. Києва в якості свідка у кримінальному провадженні за обвинуваченням колишніх працівників спецпідрозділу «Беркут» у справі щодо вбивств людей 20 лютого 2014 року під час Євромайдану.

Допит був запланований у режимі відеоконференції з уповноваженим судом м. Ростов-на-Дону у порядку, визначеному законодавством, - шляхом міжнародної правової допомоги.

У зв'язку з тим, що проведення допиту несло для учасників організованої злочинної групи забагато ризиків, таких як викриття правди, ними було прийнято рішення щодо використання цієї події, **по-перше**, для відволікання суспільства від фактів, повідомлених Януковичем В.Ф., взагалі, що вимагало створення медіа-ефекту; та **по-друге**, для використання нового шляху забезпечення засудження завідомо невинного, з метою прикриття власних злочинів, - фальсифікація справи з гучною назвою у засобах масової інформації.

Керуючись необхідністю реалізації нового плану та браком часу, судові засідання було зірвано шляхом надання вказівки підконтрольним особам із радикальних організацій забезпечити блокування вивезення обвинувачених 25.11.2016 із приміщення Київського слідчого ізолятора та шляхом підпалу колектору із комунікаціями, які забезпечували відеозв'язок.

Того ж дня учасник організованої злочинної групи Аваков А.Б., діючи умисно на виконання спільного плану, дав вказівку підлеглим працівникам Національної поліції не розблоковувати виїзд із слідчого ізолятора та, намагаючись виправдати дії правоохоронців, засобами мережі інтернет повідомив, що Національна поліція не має наміру вступати в конфлікти.

З огляду на таку ситуацію, наступне засідання у справі було призначено на 28.11.2016 і заплановано під час останнього проведення допиту.

Користуючись вдалою провокацією, Луценко Ю.В. дав вказівку своїм підлеглим за вихідні дні сфабрикувати справу проти Президента таким чином, щоб вже в понеділок, 28.11.2016, під час судового засідання, виголосити повідомлення про підозру у присутності багатьох засобів масової інформації, відволікти увагу громадськості від допиту взагалі, та забезпечити обізнаність українців з новою справою, яка стане плацдармом для незаконного засудження Януковича В.Ф. та за рахунок якої свою вину у вчиненні злочинів проти держави співучасники спробують видати за його вину.

Луценко Ю.В., з метою прикриття вчинених ним раніше спільно з іншими співучасниками злочинів, що полягали у допущенні втрати Криму, вирішив, що для фальсифікації доказів винуватості 4-го Президента України необхідно використати звернення від 01.03.2014, у якому ставилось питання про сприяння стабілізації ситуації в Україні, захисту законності та правопорядку, а також захисту населення від насильства.

Водночас, з метою надання видимості законності організованого кримінального переслідування та перенесення відповідальності за втрату Криму, було прийнято рішення дезінформувати суспільство і трактувати його як заклики до Путіна В.В. нібито ввести війська Російської Федерації на територію України з метою її захоплення.

У зв'язку з чим, на виконання вказівки Генерального прокурора, на підставі сфальсифікованих даних, його підлеглими до Єдиного реєстру досудових розслідувань було внесено відомості про нібито вчинення Януковичем В.Ф. державної зради, пособництва у веденні Російською Федерацією агресивної війни проти України, пособництва у вчиненні дій з метою зміни меж території та Державного кордону України. Досудове розслідування здійснювалося у рамках кримінального провадження №42016000000001594 від 14.06.2016.

Виключно з метою належного виконання вказівки Луценка Ю.В., всі першочергові процесуальні документи у кримінальному провадженні № 42016000000001594 (рапорт про нібито виявлення кримінального правопорушення, повідомлення про початок досудового розслідування кримінального провадження, постанова про призначення складу слідчої групи та групи прокурорів, повідомлення про підозру) були сфабриковані за вихідні дні, а саме **26-27 листопада**.

При цьому, слідчими в офіційні документи органу досудового розслідування внесено завідомо неправдиві відомості про те, що у своїй заяві від 01.03.2014 Президент нібито закликав використати Збройні Сили Російської Федерації на території України, з метою заподіяння шкоди суверенітету, територіальній цілісності та недоторканості, державній безпеці України, що не відповідає дійсності.

Луценко Ю.В., діючи з метою реалізації спільного з іншими співучасниками умисного плану, спрямованого на незаконне засудження завідомо невинного за злочини, які той не вчиняв, а також переслідуючи свою власну мету – поховати правду про події 2014 року та для забезпечення контролю за виконанням незаконних доручень, 27.11.2016 власноручно підписав постанову про зміну складу групи прокурорів у кримінальному провадженні №42016000000001594, включивши до її складу себе особисто.

У той же час, слідчими та прокурорами Головної військової прокуратури України впродовж часу із 25.11.2016 до 28.11.2016 було виготовлено офіційний документ - повідомлення про підозру у вчиненні злочинів, передбачених ч. 1 ст. 111, ч. 5 ст. 27, ч. 3 ст. 110, ч. 5 ст. 27, ч. 2 ст. 437 КК України, та 28.11.2016 надано його для погодження Луценку Ю.В., що і було здійснено останнім та засвідчено власним підписом.

Підписавши вказаний документ, Луценко Ю.В., діючи відповідно до заздалегідь складеного плану, спрямованого на незаконне засудження Президента за злочини, які він не вчиняв, а також слідчі та прокурори, які не були обізнані із злочинними намірами співучасників, будучи службовими особами, **28.11.2016** вчинили службове підроблення – склали та видали завідомо неправдивий офіційний документ – повідомлення про підозру. До останнього внесли завідомо неправдиві відомості.

Продовжуючи спільні злочинні дії, **28.11.2016**, Луценко Ю.В. у судовому засіданні Святошинського районного суду міста Києва під час перерви, оголошеної у ході допиту Януковича В.Ф. як свідка, умисно порушуючи право на захист та встановлений чинним Кримінальним процесуальним кодексом України порядок здійснення повідомлення про підозру, намагався зачитати повідомлення про підозру у скоєнні кримінальних правопорушень, які той не вчиняв і таким чином притягнути завідомо невинного до кримінальної відповідальності на підставі штучно створених та сфальсифікованих доказів, з метою подальшого засудження.

Довести до завершення свій злочинний намір Луценко Ю.В. не зміг із причин, які не залежали від його волі, оскільки вчинені ним дії суперечили порядку, встановленому чинним Кримінальним процесуальним кодексом України. Крім того, під час зачитування Луценком Ю.В. тексту повідомлення про підозру відеоконференція була закінчена, відеозв'язок розірваний і Янукович В.Ф. не бачив та не чув, що відбувається у Святошинському районному суді міста Києва.

Наведені обставини “народження” кримінального провадження №42016000000001594 беззаперечно вказують на штучне політичне переслідування Януковича В.Ф. Луценком Ю.В. та його підлеглими у вигаданій справі, мета якої – відволікання уваги суспільства від показань Президента та підміна процесу «виставою».

У подальшому, Генеральний прокурор Луценко Ю.В. і підлеглі йому слідчі та прокурори порушували вимоги чинного законодавства України щодо необхідності забезпечення права Януковича В.Ф. на захист, проведення повного, всебічного та об'єктивного досудового розслідування, інших норм. Зокрема, необґрунтовано та без правових підстав ними було одержано дозвіл на здійснення спеціального досудового розслідування, проведено досудове розслідування без допиту Януковича В.Ф., на якому неодноразово наполягали адвокати та він безпосередньо, сфальсифіковано та штучно створено докази, які нібито доводять вину у скоєнні злочинів, та 14.03.2017 скеровано обвинувальний акт для розгляду до суду.

Після передачі справи до суду, учасники організованої злочинної групи, перебуваючи на керівних посадах в органах державної влади, правоохоронних органах, шляхом тиску на судову гілку влади – Печерський районний суд міста Києва, Апеляційний суд міста Києва та Оболонський районний суд міста Києва, шляхом

втручання в автоматизовану систему документообігу судів, штучно створили ситуацію, за якої розгляд обвинувального акту було доручено саме тим суддям, на яких наявні важелі тиску, у тому числі дисциплінарні та кримінальні провадження.

Зокрема, втручання в обрання суддів для розгляду кримінального провадження щодо 4-го Президента України підтверджується наступними фактами:

- передачею матеріалів кримінального провадження № 42016000000001594 з обвинувальним актом Печерським районним судом м. Києва без розподілу на наявних суддів;
- направленням Апеляційним судом м. Києва кримінального провадження на розгляд саме до Оболонського районного суду м. Києва;
- тривалим ненаправленням обвинувального акту та матеріалів провадження до Оболонського районного суду м. Києва у зв'язку з перебуванням бажаного складу суду у нарадчій кімнаті по іншій справі;
- наявністю у ЗМІ інформації про склад суду ще до моменту передачі провадження та здійснення автоматичного розподілу, – 07.04.2017;
- підтвердженням Генеральним прокурором Луценком Ю.В. інформації про призначення суддів на підставі коментаря у соціальній мережі Facebook від 07.04.2017;
- офіційною інформацією Оболонського районного суду м. Києва про те, що станом на 7 квітня матеріали провадження ще не надійшли до суду, а тому справу ще не було направлено на автоматичну систему розподілу;
- результатами розподілу, який відбувся 10.04.2017 та результатом якого стало визначення саме тих суддів, прізвища яких були розповсюджені у засобах масової інформації ще 07 квітня.

За таких обставин встановлено, що окрема колегія суддів влаштовувала співучасників злочинів, оскільки, перебуваючи під тиском та страхом притягнення до відповідальності, судді готові ухвалити незаконний обвинувальний вирок щодо Януковича В.Ф., а задля призначення саме цих суддів Луценко Ю.В. вкотре здійснив незаконні кримінально карані дії, - втручання в діяльність судових органів та втручання в роботу автоматизованої системи документообігу суду.

Вже під час судового розгляду обвинувального акту та кримінального провадження, які базуються фактично на підставі сфальсифікованих та штучно створених доказах, були допущені численні дії, спрямовані на грубе порушення права Януковича В.Ф. на захист, ненадання можливості реалізувати процесуальні права, передбачені чинним Кримінальним процесуальним кодексом України, та врешті-решт,

досягнення кінцевої мети умисного плану по засудження завідомо невинного і приховування протиправних діянь організованої злочинної групи осіб, зокрема:

- відмови у задоволенні клопотань сторони захисту про допит Януковича В.Ф. у судовому засіданні;
- відмови у задоволенні клопотань сторони захисту про приєднання до матеріалів судової справи та дослідження доказів невинуватості Януковича В.Ф.;
- відмови у допиті свідків захисту;
- призначення у справу лояльних до ГПУ захисників, в той час, коли діяли обрані Януковичем В.Ф. адвокати на підставі укладених договорів;
- ненадання останнього слова тощо.

Врешті-решт, судді Оболонського районного суду м. Києва, без дослідження усіх поданих стороною захисту доказів, без розгляду усіх заявлених стороною захисту клопотань та відводів, без дослідження усіх обставин справи, оголосили про початок судових дебатів у справі та, більше того, вдалися до організації застосування сили працівниками поліції до адвокатів. Усі вказані порушення права на захист свідчать про умисні дії, спрямовані на позбавлення Януковича В.Ф. права на справедливий Суд та спричинення тяжких наслідків.

Вищезазначене свідчить про створення злочинної організації у складі: Турчинова Олександра Валентиновича, 31.03.1964 р.н., Парубія Андрія Володимировича, 31.01.1971 р.н., Яценюка Арсенія Петровича, 22.05.1974 р.н., Авакова Арсена Борисовича, 02.01.1964 р.н., Наливайченка Валентина Олександровича, 08.06.1966 р.н., Пашинського Сергія Володимировича, 14.10.1966 р.н., Сергєєва Юрія Анатолійовича, 05.02.1956 р.н., Кличка Віталія Володимировича, 19.07.1971 р.н., Тягнибока Олега Ярославовича, 07.11.1968 р.н., Тенюха Ігоря Йосиповича, 23.05.1958 р.н., Луценка Юрія Віталійовича, 14.12.1964 р.н., Полторака Степана Тимофійовича, 11.02.1965 р.н., та вчинення у складі злочинної організації:

- дій з метою захоплення державної влади, тобто, злочину, передбаченого ч. 4 ст. 28, ч. 1 ст. 109 КК України;
- умисних дій з метою зміни меж території та державного кордону України, на порушення порядку, встановленого Конституцією України, а також публічних закликів до вчинення таких дій, які призвели до загибелі людей та інших тяжких наслідків, тобто, злочину, передбаченого ч. 4 ст. 110 КК України;

- державної зради, тобто діяння, умисно вчиненому у складі злочинної організації на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України, тобто злочину, передбаченого ч. 4 ст. 28, ч. 1 ст. 111 КК України;

- посягання на життя Президента України, у зв'язку з його державною діяльністю, тобто, злочину, передбаченого ч. 4 ст. 28, ст. 112 КК України;

- умисного вбивства двох та більше осіб способом, небезпечним для життя багатьох осіб, з особливою жорстокістю, з корисливих мотивів, з метою полегшити вчинення інших злочинів, тобто, злочинів, передбачених ч. 4 ст. 28, пп. 1, 4, 5, 9 ч. 2 ст. 115 КК України;

- дій, що призвели до грубого порушення громадського порядку, тобто, злочинів, передбачених ч. 4 ст. 28, ст. 293 КК України,

- дій, спрямованих на організацію масових заворушень, що супроводжувалося насильством над особами, погромами, підпалами, знищенням майна, захопленням будівель та споруд, опором представникам влади із застосуванням зброї та інших предметів, які використовувалися як зброя, а також активна участь у масових заворушеннях, що призвело до загибелі людей та інших тяжких наслідків, тобто, злочинів, передбачених ч. 4 ст. 28, ч. 2 ст. 294 КК України,

- публічних закликів до погромів, підпалів, знищення майна, захоплення будівель та споруд, що загрожують громадському порядку, тобто, злочинів, передбачених ч. 4 ст. 28, ст. 295 КК України,

Крім того, судьями Дев'ятком Владиславом Володимировичем, Тітовим Максимом Юрійовичем, Васалатієм Костянтином Анатолійовичем, прокурорами Кравченком Русланом Андрійовичем, Кримом Максимом Юрійовичем, адвокатами Ляшенком Ігорем Ігоревичем, Рябоволом Юрієм Петровичем, які діючи на догоду членам злочинної організації та виконуючи свою частину злочинного плану, вчинили злочин з використанням влади та службового становища у вигляді приховування вказаних вище кримінальних правопорушень, тобто злочини, передбачені ч. 1 ст. 255, ч. 4 ст. 28 ч. 2 ст. 396 КК України.

Згідно з ч. ч. 1, 2 ст. 214 КПК України, слідчий, прокурор невідкладно, але не пізніше 24 годин після подання заяви, повідомлення про вчинене кримінальне правопорушення, що можуть свідчити про вчинення кримінального правопорушення, зобов'язаний внести відповідні відомості до ЄРДР та розпочати розслідування. Досудове розслідування розпочинається з моменту внесення відомостей до ЄРДР.

Частиною 4 ст. 216 КПК України передбачено, що слідчі Державного бюро розслідувань здійснюють досудове розслідування злочинів, вчинених народними депутатами України, судьями, працівниками правоохоронного органу.

Внесення відомостей до ЄРДР та початок проведення досудового розслідування є безумовним обов'язком слідчого (прокурора), який отримав відповідну заяву (повідомлення) про вчинення кримінального правопорушення, і не залежить від розсуду останнього.

Враховуючи вищевикладене, керуючись ст. ст. 60, 214, ч. 4 ст. 216, ст. 218 Кримінального процесуального кодексу України, -

ПРОШУ:

1. Розглянути дану заяву про вчинення кримінального правопорушення та здійснити її реєстрацію в порядку, передбаченому ст. 214 Кримінального процесуального кодексу України.
2. Внести до ЄРДР відомості про вчинення Турчиновим Олександром Валентиновичем, 31.03.1964 р.н., Парубієм Андрієм Володимировичем, 31.01.1971 р.н., Яценюком Арсенієм Петровичем, 22.05.1974 р.н., Аваковим Арсеном Борисовичем, 02.01.1964 р.н., Наливайченком Валентином Олександровичем, 08.06.1966 р.н., Пашинським Сергієм Володимировичем, 14.10.1966 р.н., Сергєєвим Юрієм Анатолійовичем, 05.02.1956 р.н., Кличком Віталієм Володимировичем, 19.07.1971 р.н., Тягнибоком Олегом Ярославовичем, 07.11.1968 р.н., Тенюхом Ігорем Йосиповичем, 23.05.1958 р.н., Луценком Юрієм Віталійовичем, 14.12.1964 р.н., Полтораком Степаном Тимофійовичем, 11.02.1965 р.н., кримінальних правопорушень, передбачених ч. 1 ст. 255, ч. 4 ст. 28, ч. 1 ст. 109 ч. 4 ст. 110; ч. 4 ст. 28, ч. 1 ст. 111; ч. 4 ст. 28, ст. 112 ч. 4 ст. 28, пп. 1, 4, 5, 9 ч. 2 ст. 115; ч. 4 ст. 28, ст. 293; ч. 4 ст. 28, ч. 2 ст. 294; ч. 4 ст. 28, ст. 295 КК України та судьями Дев'ятком Владиславом Володимировичем, Тітовим Максимом Юрійовичем, Васалатієм Костянтином Анатолійовичем, прокурорами Кравченком Русланом Андрійовичем, Кримом Максимом Юрійовичем, адвокатами Ляшенком Ігорем Ігоровичем та Рябоволом Юрієм Петровичем кримінальних правопорушень, передбачених ч. 1 ст. 255, ч. 4 ст. 28 ч. 2 ст. 396 КК України.
3. Провести необхідні слідчі (розшукові), у тому числі негласні слідчі (розшукові) та інші процесуальні дії у вказаному кримінальному провадженні з метою встановлення обставин, які підлягають доказуванню, та притягнення винних осіб до передбаченої законом відповідальності.

4. Надати документ, що підтверджує прийняття та реєстрацію заяви про вчинення злочину.

Додатки:

- ~ Копії документів на підтвердження повноважень адвокатів АО «АВЕР ЛЄКС» Сердюка В.А. та Федоренка І.Л. на 12 арк.
- ~ Документи на підтвердження обставин вчинення злочинів у 9 томах.

Адвокат АО «АВЕР ЛЄКС»

Адвокат АО «АВЕР ЛЄКС»

 В.А. Сердюк

І.Л. Федоренко